

ת"פ 33180/08/16 - מדינת ישראל נגד לירן בן אפרים יחזקאל (עציר), נתנאל בן גבריאלי ביטון, דוד בן חזי יחזקאל,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 33180-08-16 מדינת ישראל נ' יחזקאל

(עציר) ואח'

בפני כב' השופט העמית, צבי גורפינקל

מדינת ישראל ע"י עוה"ד גיא רוסו ונועם שביט
המאשימה:

נגד

הנאשמים:

1. לירן בן אפרים יחזקאל (עציר),

ע"י עוה"ד בני נהרי ושוש חיון

2. נתנאל בן גבריאלי ביטון,

3. דוד בן חזי יחזקאל,

ע"י עוה"ד זאב אלוני ואמיר ברכה

הכרעת דין

הנאשמים 1 ו-2 הם גיסים ונאשם 3 הוא בן דודו של נאשם 1.

בכתב האישום נטען כי הנאשמים 1 ו-2 ניהלו עסק של מתן הלוואות וניכיון המחאות ונאשם 3 היה שליח בעסק ועבד יחד אתם. לפי הטענה גביית ההלוואות בוצעה תוך שימוש באלימות מילולית ופיזית.

נטען בכתב האישום כי הנאשם 1 הפעיל את עסק ההלוואות בין השנים 2008-2012, ובשנת 2012 צירף אליו את נאשם 2 כשותף, והשניים ניהלו את העסק בצוותא חדא תוך הימנעות מלדווח על קיום העסק ולשלם מס כדין.

הטענה היא כי שני הנאשמים הלבינו הון בהיקף של 1,076,658 ₪.

בפרט האישום הראשון המיוחס לנאשם 1 בלבד, נטען כי בשלהי שנת 2010 נטל משה אלקיים הלוואה בסך 5,000 ₪ בתנאי החזר שבועי של 650 ₪ במשך עשרה שבועות. הכסף הועבר מהנאשם 1 לאלקיים באמצעות נאשם 4.

לאחר תשלום 5 תשלומים, נקלע אלקיים לבעייה כלכלית וביקש מחברו אבי עמר כי יטול הלוואה נוספת מנאשם 1 בסך 5,000 ₪ באותם תנאים. לאחר תשלום של עשרה תשלומים נקלע שוב אלקיים לקשיים כלכליים וחדל לשלם את החזרי ההלוואה. בעקבות הפסקת התשלומים קשרו הנאשמים 1 ו-4 קשר לסחוט באיומים את אלקיים, נאשם 1 התקשר אליו ואיים כי אם לא ישלם, "אני אשבור לך את כל הגוף, אתה לא תדרוך על רגל אחת אפילו והכסף ילך לבית החולים".

לאחר מכן הגיע נאשם 4 לביתו של אלקיים כדי להטיל עליו אימה, הודיע לו כי החוב לנאשם 1 הוא בין 15,000 ל-17,000 ₪ וכי עליו לשלם לנאשם 1 2,500 ₪ בשבעה תשלומים חודשיים ואיים עליו כי זו הפעם האחרונה שהוא משוחח עמו וכי בפעם הבאה לא ידבר.

בעקבות האיומים שילם אלקיים לנאשם 1 שני תשלומים של 2,500 ₪ לאחר מכן נמלט לבית באשדוד כדי להימלט מהנאשמים 1 ו-4.

בשנים 2011-2012 חזר אלקיים להתגורר במרכז ועבד בעבודות גבס אצל רפי לוי ועדכן אותו כי נאשם 1 דורש ממנו 17,000 ₪, רפי פנה לנאשם 1 וסיכם איתו שישלם לו את חובו של אלקיים באמצעות ניכוי של 2,500 ₪ לחודש ממשכורתו.

אלקיים נטל מהנאשם 1 הלוואה נוספת של 10,000 ₪, כעבור חודש הפסיק לשלם ונאשם 1 איים עליו "אני אשבור לך את הרגליים, אתה תלך לבית החולים אני אזיין את אמא שלך".

ביום 6.7.15, לאחר שאלקיים התלונן במשטרה על האיומים, נחקר הנאשם 1 במשטרה ולאחר חקירתו יצר קשר עם אלקיים ואמר לו: "אני מבין שאתה לא רוצה לשלם את החוב אם פנית למשטרה, תהיה בריא, הר והר לא נפגשים אדם ואדם נפגשים". הנאשם 1 גם אמר לאלקיים כי חובו עומד על 35,000 ₪ שכולל 20 אלף ₪ שקיבל אדם מנאשם 1, והנאשם רואה את אלקיים כערב לחוב זה ודרש את החוב בתשלומים של 500 ₪ לשבוע באומרו כי זו הזדמנות אחרונה ואם לא יעמוד בה ישבור את ידיו ורגליו והכסף ישולם לחדר המיון.

בעקבות חששו מהנאשם הסכים אלקיים לשלם את החוב בתשלומים שבועיים אולם כעבור עשרה תשלומים הפסיק לשלם.

נאשם 1 ניסה לאתר אותו כדי לפגוע בו והתקשר לאדם בשם יוסי פרץ על מנת לאתר את אלקיים.

בגין זאת מואשם הנאשם יחד עם נאשם 4 בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977, סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. נאשם 4 הודה במסגרת הסדר טיעון במעשים המיוחסים לו בפרט אישום זה ונידון בנפרד.

בנוסף לכך יוחסה לנאשם 1 עבירה של שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין (פרט אישום ראשון).

פרט האישום השני מיחס לשלושת הנאשמים עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין בעקבות הלוואה שהלווה נאשם 1 לגיל אשל. בכתב האישום נטען כי ההלוואה ניתנה על דעתו של נאשם 2, מדובר ב-20 אלף ₪ שיוחזרו בעשרה תשלומים שבועיים של 2,400 ₪.

נאשם 1 מסר לאשל את הסכום במזומן ואשל החל לשלם תשלומים באמצעות נאשם 3 שהיה מגיע אל העסק ומקבל את הכסף עבור נאשם 1.

לאחר תשלום שמונה תשלומים ביקש אשל מהנאשם 1 הלוואה נוספת של 20 אלף ₪ וזו ניתנה.

נאשם 3 מסר לאשל את הכסף שקיבל מנאשם 1, וקיבל מאשל את ההחזרים השבועיים עבור הנאשם.

במהלך נובמבר 2015 לאחר סיום תשלום ההלוואה הראשונה ושני תשלומים בגין ההלוואה השנייה, הגיע אשל לביתו של נאשם 1 בתל אביב וביקש לפרוע את קרן ההלוואה השנייה תוך שבועיים כיוון שלא יכול לעמוד בתשלומים השבועיים. הנאשם 1 הסכים לבקשה אולם אשל לא הצליח לגייס את הכסף עקב עסקת מקרקעין שהתעכבה. כאשר נמנע אשל מלהחזיר את כספי ההלוואה שלח לו נאשם 1 הודעה ביום 15.12.12 **"אם אתה לא חוזר אליי היום, ולא בהודעה, אני מבין שאתה עושה ממני צחוק ואין לי בשביל מה לחכות שיסתדר. תחזור אליי ואנחנו נסתדר"**.

בעקבות אי תשלום החוב קשרו שלושת הנאשמים קשר לאיים על אשל כדי לגרום לו לשלם את החוב ונאשם 1 שלח לו הודעה **"חתיכת שרמוטה אם אתה לא חוזר אליי היום בטלפון אל תחזור בכלל, אני מבטיח לך שאתה תשלם את זה בבית החולים"**.

ביום 14.4.16, שלח הנאשם 1 הודעה נוספת לאשל **"חתיכת שרמוטה אם אתה לא חוזר למספר הזה היום אני אגיע אלייך ואתן לך לשלם את זה בבית חולים ואחר כך אל תבכה ותשאל למה"**.

בעקבות האיומים עזב אשל עם משפחתו את ביתם ואת מקום עבודתו וחדל לענות לשיחות טלפון. בגין עובדות אלה יוחסה לשלושת הנאשמים בפרט האישום השני עבירה של סחיטה ואיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

פרט האישום השלישי מתייחס אף הוא לשלושת הנאשמים מתייחס להלוואה שניתנה לנאור שמעון. ביולי 2015 הגיע שמעון לביתו של נאשם 1 בתל אביב כדי לקבל ממנו הלוואה ונטען כי הנאשמים 1 ו-2 נתנו לשמעון הלוואה בסך 10,000 ₪. סוכם ששמעון יחזיר את החלוואה בעשרה תשלומים שבועיים של 1,350 ₪. במעמד מתן הכסף קיבל שמעון 8,700 ₪. שמעון שילם את התשלומים עד מרץ 2016 ושב וחיידש את ההלוואה באותם תנאים. במהלך החודשים מרץ - מאי 2016 נתקל שמעון בקשיים בהחזר ההלוואה ופנה אל שני הנאשמים וביקש דחייה להעברת התשלומים. לאחר שלא הצליח לשלם, התקשר הנאשם 1 בתחילת מאי 2016 לשמעון וקבע להיפגש עמו בסמוך למקום עבודתו בסופר מגה בגני תקווה. כאשר שמעון הגיע למקום הפגישה, הוא ראה את שלושת הנאשמים ברכב בצבע שחור ואשר ניגש אליהם שמעון, איים עליו נאשם 1 **"אתה רוצה לאכול את הכסף שלי? אני אעלים לך את הילדים אם לא תשלם אני אזיין אותך אני יודע איפה אתה גר. אני אשרוף אותך בבית עם הילדים, אני יכול להעלים אותך ואת הילדים וכדי ללהתחיל לשלם. אנחנו מתצפתים עליך ויודעים איפה אתה כל הזמן נמצא. לאחר מכן פנה נאשם 2 אל שמעון ואמר לו "כדאי לך להתחיל לשלם יח שרמוטה אחרת אני לא יודע מה אני אעשה לך"**.

בזמן שנאשמים 1 ו-2 איימו על שמעון, הפנה נאשם 3 את תשומת ליבם לכך שרכבו של שמעון נמצא בקרבת מקום

ואמר לנאשם 2 לאיים על שמעון כי ישבור את רגליו ולא יוכל לעבוד יותר. הנאשם 2 אמר לשמעון דברים אלו.

בעקבות איומיהם של שלושת הנאשמים הסכים שמעון להמשיך לשלם 1,000 ₪ לשבוע.

כעבור מספר ימים הגיע שמעון למקום עבודתו בסופר מנה ובעת שהיה בחניון הבחין בנאשם 3 שהוא רכב על אופנוע שחור. נאשם 3 נכנס לרכבו של שמעון ואמר לו לנסוע מהמקום ושמעון עשה זאת.

במהלך נסיעתם איים נאשם 3 על שמעון כי כדאי לו לשלם את הכסף לנאשם 1 אחרת ישבור לו את שתי הפיקות של הרגליים. במהלך הנסיעה שוחח נאשם 3 עם נאשם 2 ששאל אותו אם איתר את שמעון, והנחה אותו לעכב אותו עד שהנאשם יגיע למקום. נאשם 3 הורה לשמעון לחזור לחנייה בסופר מנה.

כאשר הגיעו נאשם 3 ושמעון לחנייה, נכנס נאשם 2 לרכב וזרק לעבר שמעון בקבוק מים שהיה ברכב. שמעון ביקש לצאת מהרכב אולם הנאשם 2 הורה לו להישאר ולא ללכת, ואיים עליו באמצעות פטיש שמצא ברכב כי ישבר את שתי הפיקות שלו. לאחר מכן הנחה הנאשם 2 את שמעון לנסוע מהמקום וכאשר שמעון סירב היכה אותו הנאשם 2 באגרוף בשוק רגלו. הנאשם 2 איים על שמעון כי אם לא ישלם את כספי ההלוואה, "יאנוס אותו". בהמשך נטל נאשם 3 את מפתחות הבית של שמעון ונסע לשם וכאשר הגיע למקום התקשר לנאשם 2, ונאשם 2 אמר לשמעון שמעתה הוא יודע היכן הוא גר ודרש ממנו 1,000 ₪ עוד השבוע תוך שהוא מאיים "מעכשיו אני לא מדבר יותר אני יודע איפה את גר עכשיו. בפעם הבאה אני נותן לך קסדה לתוך הראש ושובר לך את כל הראש". בגין זאת יוחסו לשלושת הנאשמים עבירות של סחיטה בכח לפי סעיף 427 (א) רישא לחוק העונשין, וקשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין.

פרט האישום הרביעי מתייחס לנאשם 1 בלבד. ביוני 2014 נטל אורן לוי הלוואה בסך 30 אלף ₪ מנאשם 1 ושותפו העיסקי באותה תקופה, דניאל גאון. באוגוסט 2014 התגלע וויכוח בין אורן לנאשם 1 ביחס להחזרי ההלוואה, לאחר שאורן הספיק כבר לשלם 10 אלף ₪. נאשם 1 דרש מאורן להחזיר לו את כספי ההלוואה בעקבות הפרדתו העיסקית מדניאל, בעוד אורן טוען כי החזיר את ההלוואה לדניאל. נאשם 1 השאיר הודעות קוליות לאורן "יה בן זונה תביא את הכסף אני אזיין אותך".

במחצית השנייה של אוגוסט 2014 הגיע הנאשם 1 עם אדם אחר לבית חמו של אורן בחולון, לאחר שלא הצליח לאתר את אורן ואיים על החם, דוד חבה ועל גיסתו עדי חבה כי הוא מחפש את אורן לזיין אותו, ואם אורן לא יחזיר את הכסף הוא ישרוף אותם בתוך הבית וירצח את המשפחה.

לאחר מכן אמר "עוד תשמעו ממני".

לאחר שהנאשם 1 לא הצליח לאתר את אורן, הוא קשר קשר עם אדם אחר להשליך רימון הלב לבית חמו של אורן

ולהטיל אימה ולגרום לשלם את הכסף. ביום 28.8.14 לאחר חצות הגיע האדם האחר על קטנוע לבית החם והשליך רימון הלה לעבר הבית שהתפוצץ בחצר. מספר ימים לאחר השלכת הרימון נתן אורן לנאשם 1 דרך עורך דינו שלושה שיקים של 10 אלף ₪ כדי לסיים את התשלומים. השיק הראשון נפרע ביום 23.11.14, והנאשם 1 דרש מאורן תשלום של 50 או 60 אלף ₪ לסיום החוב אך אורן סירב.

בגין אירועים אלה יוחסו לנאשם 1 עבירות של סחיטה בכח לפי סעיף 427 (א) לחוק העונשין, סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, וקשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין.

בפרט החמישי נטען כי עופר ארבילי נקלע לקשיים כלכליים עקב בניית ביתו בראשל"צ, הוא פנה לחברו אילן ועקנין שהפנה אותו לנאשם 1 לקבלת הלוואה. נאשם 1 הלווה לארבילי 100 אלף ₪ בתנאים של החזר של 10,000 ₪ למשך 24 חודשים.

בתחילת 2013, לאחר ששילם לנאשם 1 תשלומים רבים, נקלע ארבילי לקשיים נוספים ולא יכול היה להחזיר עוד כספים. ארבילי ביקש כי סכומי ההחזר יעמדו על 5,000 ₪ לחודש במקום 10,000 ₪. נאשם 1 שלח לארבילי הודעות **"מניאק בן זונה אני אבוא ואשים אותך בבג' ואכניס לך מכות, אני אקח אותך לפרדס ואכניס לך מכות"**.

ביום 25.3.13 שלח נאשם 1 לארבילי הודעה **"אל תענה אני אעשה את החג כמו מניאק אבל מבטיח לך שאתה תהיה בבית החולים לפני שנגמר הפסח"**.

במהלך אפריל 2013, הגיע הנאשם 1 עם אדם אחר לביתו של ארבילי, נאשם 1 אחז בחולצתו של ארבילי שעמד בחוץ ודרש ממנו להתלוות אליהם. ארבילי ביקש מהם כי יעלו לביתו כי חשש מהם וסבר שלא יפגעו בו בנוכחות ילדיו. השלושה עלו למרפסת ביתו של ארבילי שם איים עליו נאשם 1 לשלם 15,000 ₪ ותקף אותו באגרוף מספר פעמים ברגלו של ארבילי. כעבור מספר ימים עידכן ארבילי את הנאשם כי הצליח לגייס 5,000 ₪ הנאשם שאל אותו מה עם יתרת הכסף ואיים עליו **"אני אפתח לך את התחת"**.

ארבילי לא הצליח להחזיר גם 5,000 ₪ בחודש והנאשם 1 איים עליו כי העביר את החוב לאדם אחר וכי יראה לו היכן מתגורר ארבילי כדי לאיים עליו.

עובר ליום 2.5.13 קשר הנאשם 1 קשר עם אחרים להשליך בקבוק תבערה לביתו של ארבילי כדי להניעו לשלם את ההלוואה.

שניים מהאחרים הגיעו ביום 2.5.13 בשעה 2.30 לאחר חצות על קטנוע ביתו של ארבילי והשליכו בקבוק תבערה לעבר הבית שהתנפץ על המדרגות וגרם לדליקה שכבתה מעצמה.

בעקבות השלכת הבקת"ב פנה ארבילי לחברו חיים חזן כדי לבקש מנאשם 1 אורכה לתשלום ההלוואה אולם הנאשם סירב להיפגש עם חזן.

לאחר שארבילי לא שילם תשלומים נוספים קשר הנאשם קשר נוסף עם אחרים להשליך רימון הלא לביתו של ארבילי כדי להניעו לשלם את הכסף.

ביום 14.5.13 בשעה 21.30, הגיעו שניים לביתו של ארבילי והשליכו רימון הלא שנחת על מדרגות הבית. בעקבות זאת פנה ארבילי לועקנין שהיה במאסר באותה עת, באמצעות אשתו ולרי ועקנין, כדי שישוחח עם נאשם 1 ביחס לחוב ויבקש ממנו לחדול ממעשיו. ולרי עידכנה את ארבילי כי ועקנין הבטיח לה שישוחח עם הנאשם כאשר ישתחרר.

בין החודשים יולי לאוקטובר 2015 קשר הנאשם קשר שלישי עם אחרים להשליך בקבוק תבערה נוסף לביתו של ארבילי כדי להניעו לשלם את הכסף, אלמונים הגיעו סמוך לבית והשליכו לעברו בקת"ב וכתוצאה מכך נשרף חלק מקטנוע ששייך לחמו של ארבילי שחנה בחצר וכן נשרף חלק מקיר הבית.

לאחר השלכת הבקת"ב השני שב ארבילי ופנה לולרי והתחנן לפניה תוך שהוא ממרר בבכי כי תשוחח עם בעלה לסייע לו לפתור את הסיטואציה שנוצרה. הוא ציין בפניה כי הוא חושש לחיו ולחיי ילדיו. ולרי עידכנה את ארבילי כי ועקנין שוחח עם נאשם 1 וכי הנושא טופל, ושיתחרר ממאסר יפתור את הבעיה.

ארבילי העביר סך של 54,000 ₪ בתשלומים שונים לועקנין ולולרי, כדי שאלה יעבירו את הכסף לנאשם 1. ועקנין עדכן את ארבילי כי שוחח עם הנאשם שדורש 30 אלף ₪ לסיום החוב, אולם ארבילי סירב.

בגין זאת יוחסו לנאשם 1 שתי עבירות של הצתה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין, שלוש עבירות של סחיטה בכח לפי סעיף 427 (א) לחוק העונשין, ושלוש עבירות של קשירת קשר וביצוע פשע לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין.

הפרט השישי מתייחס לנאשמים 1 ו-2. הטענה היא כי בחודש ינואר 2016 פנה טימור מנשרוב ליצחק סללם כדי ללוות כסף והאחרון הפנה אותו לנאשם 1. טימור פנה לנאשמים שהלוו לו 10 אלף ₪. עקב בעיות כספיות הפסיק טימור לשלם ונאשם 1 התקשר לסללם וביקש ממנו להראות לו היכן התגורר טימור כדי לגבות את החוב.

ב-15.3.16 שלח נאשם 1 לטימור הודעה לשלם את הכסף "אל תטרח לחזור נדבר כשניפגש". בתגובה שלח טימור הודעה לנאשם כי אביו נפטר והוא עושה מאמץ להחזיר את הכסף ובישיחה ביניהם דרש הנאשם כי טימור יאמר לו היכן הוא מתגורר. טימור אמר לו שיגיע לרחוב האירים 18 בראשון לציון למרות שמספר הבית שבו הוא מתגורר שונה. כאשר אמר טימור לנאשם כי ישלם בתום 30 ימי האבל איים עליו הנאשם "תזדיין בתחת מציד, תקשיב, אם אין לי היום את הכסף אני בא לזיין אותך בתחת, נותן לך לשלם את זה לבית החולים יה חתיכת מזדיין בתחת, בסדר? וכן "אם אין לי כסף היום תמחק את המספר הזה, אני אבוא אדורך לך על הראש ואתן לך לשלם את זה לבית

החולים, כך אתה רוצה שאני אדבר איתך?".

ב-17.3.16 שוב שוחחו השניים והנאשם 1 איים "אני אבוא אליך הביתה אני אדבר איפה שאני אראה אותך אתה רוצה להביא לי את הכסף היום? נחסוך את זה שאני אבוא? אם אני בא אני לא אדבר איתך". .

בעקבות זאת שילם טימור בחודש אפריל 2016 סכומים שונים להחזר ההלוואה. בגין זאת מואשמים נאשמים 1 ו-2 בעבירה של סחיטה ואיומים שהביאה לידי מעשה לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין.

האישום השביעי מתייחס לנאשם 1 יחד עם נאשם 4. לפי אישום זה אורן מוגרבי נטל הלוואה בסך 5,000 ₪ מהנאשם וסוכם כי ישולם סכום של 500 ₪ לחודש כריבית. לאחר שנה הפסיק מוגרבי לשלם עקב חובות לנושים שונים ובחורף 2013 גילה הנאשם 1 שמוגרבי מתגורר בדירה בחולון. הנאשמים 1 ו-4 קשרו קשר לסחוט את מוגרבי ולא לצו לשלם להם כספים, הם הגיעו לדירה ונאשם 4 תקף את מוגרבי באגרוף בפניו, נאשם 1 צעק עליו על כך שנמלט ממנו והפסיק לשלם ודרש כי מוגרבי ישלם לו 1,500 ₪ לחודש.

למחרת נפגש מוגרבי עם הנאשם 1 ברמת גן וסיכם עמו כי התשלום יופחת ל-1000 ₪ לחודש.

שנה לאחר התקיפה שהה מוגרבי עם ילדיו בקיוסק בחולון וראה את הנאשם 1 נוהג ברכב כשלידו אדם אחר. הנאשם 1 הבחין במוגרבי והסיע את הרכב אחורה ומוגרבי התרחק מילדיו כדי שלא יראו את הנאשם תוקף אותו. הנאשם 1 תפס את מוגרבי בצווארו ואמר שיכול להרוג אותו וכדאי לו שיפסיק לברוח ומוגרבי המשיך לשלם כספים לנאשם.

בגין זאת יוחסו לנאשמים 1 ו-4 עבירות של סחיטה בכח לפי סעיף 427 (א) לחוק העונשין, קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין. נאשם 4 הודה ודינו נגזר בנפרד. כמו כן יוחסה לנאשם 1 עבירה נוספת של סחיטה ואיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

הפרט השמיני מיחס לנאשמים 1 ו-2 עבירה של סחיטה בגין הלוואה לשלומי טובול. טובול לווה 3000 ₪ מהנאשמים בחודש מרץ 2016, וביום 16.3.16 התקשר לנאשם 1 וביקש לדחות תשלום חוב למחרת, ונאשם 1 איים עליו "בסדר שלומי, יש לך את הטלפון שלי אני איפה שאני אבוא לראות אותך אני שם לך את הראש בתחת יה חתיכת בן זונה, בן שבע אלף זונות דור של זונות". לאחר מכן שוחח נאשם 1 עם אדם אחר על מנת לסייע לו לאתר את טובול והאחר אמר כי אם הוא נעלם אולם הוא יודע שהוא גר בחדרה. לאחר השיחה עם האחר התקשר נאשם 1 לטובול ואיים עליו כי יגיע לביתו יעשה לו חשבון על הריבית והחשבון יהיה שונה ויהיה מוכן לשלם לחוקר פרטי כדי להגיע אליו.

ביום 17.3.16 התקשר טובול לנאשם ועידכן אותו שהפקיד את השיק והכסף מוכן עבורו. בגין זאת מואשמים נאשמים 1 ו-2 בעבירה של סחיטה ואיומים שהביאה לידי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין.

האישום התשיעי מיחס לנאשמים 1 ו-2 סחיטה בגין הלוואה שנטל אבי מרציאנו בסך 8000 ₪. מרציאנו הפסיק לשלם

את הריבית ונאשם 1 שלח לו הודעה "תמשיך להסתלבט עליי יה חתיכת שרמוטה ותדחוף את הכסף לכוס של אמא שלך אני מבטיח לך שתשלם את זה לבית החולים הרבה יותר מהר ממה שנדמה לך". בעקבות האיומים פנה מרציאנו לנאשמים לתשלום סופי של החוב והוסכם שהוא ישלם להם 10 אלף ₪. בגין זאת יוחסה לנאשמים 1 ו-2 עבירה של סחיטה ואיומים שהביאה לידי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין.

האישום העשירי מיחס לנאשמים 1 ו-2 עבירת סחיטה בגין פריטת שיקים והלוואות של חיים בן דוד. חיים טען כי חישוב הסכומים הנדרשים ממנו על ידי הנאשמים גבוה מדי והם איימו עליו בכך שנאשם 1 התקשר אליו והזהיר אותו כי הוא יבוא אליו ואם לא ישלם הוא ישלח אותו לבית החולים גם אם ישב בבית הסוהר. בגין זאת יוחסה לנאשמים עבירה של סחיטה ואיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

האישום ה-11 מיחס לנאשמים 1 ו-2 עבירת סחיטה בגין הלוואה בסך 12,000 ₪ שנטל אוראל גולסה. אוראל שילם סכומים שונים שהגיעו ל-20 אלף ₪, אולם הנאשמים דרשו כי ישלם עוד 18,000 ₪.

נאשם 1 איים על אוראל כי אם לא ישלם לו את הכסף, הוא ידאג שאוראל ישלם אותו לבית החולים ויפגע בו, ובגין זאת יוחסה לנאשמים עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

הפרט ה-12 מיחס לנאשמים 1 ו-2 עבירת סחיטה בקשר להלוואה שנטל לירון לוי. ההלוואה לא הוחזרה וביום 13.7.16 התקשר לירון לנאשם 2 וביקש ממנו אורכה בת יום לתשלום הכסף.

נאשם 2 איים עליו "אתה רוצה שאני אבוא לזיין אותך בתחת ואז אתה תבכה?" בתגובה הבטיח לירון שהנאשמים יקבלו 3,000 ₪ והנאשם 2 איים כי אם לא ישלם את הכסף למחרת אין טעם שיתקשר אליו יותר. בגין זאת יוחסה לנאשמים עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

הפרט השלושה עשר מתייחס לנאשמים 2,5,6 עניינם של נאשמים 5,6 הסתיים בנפרד והאישום שנשאר כנגד נאשם 2 התייחס לשיקים שלא נפרעו על ידי קבלנים וכתוצאה מהחזרת שיקים פנו אוחזי השיקים לנאשם 5 שסייע להם לגבות את החוב.

נאשם 5 קשר קשר עם נאשם 2 לסחוט את בעלי השיקים אולם כל המעשים שנעשו בעניין הסחיטה בוצעו על ידי נאשמים 5 ו-6. הנאשם 2 מואשם בעבירות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין וקשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין.

הפרט הארבעה עשר מתייחס לנאשם 1 על כך שביום 17.7.16 החזיק בדירתו בתל אביב מחשב אישי שנגנב שנה וחצי קודם מרומן גורנשטיין מרכבו. הנאשם מואשם בעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

הפרט החמישה עשר מתייחס לחקירתו של הנאשם 1 במשטרה כאשר במהלך החקירה הוא ביקש לצאת מהחדר כדי

לעשן ולאכול ולאחר שהחוקרים סירבו אמר הנאשם לחוקר "שאלוהים ישלם לך לאשתך ולילדים איך אתה מתנהג, אני אתפלל על זה, כל התרומות שאני תורם לאברכים אני אתן להם להתפלל עלייך שאלוהים ישלם לך וילדים שלך ולאשה שלך רשע מרושע".

בגין זאת מיוחסות לנאשם שתי עבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הפרט השישה עשר מתייחס לעבירות מס בגין התחמקות מתשלום מיסים על ההכנסות כאשר נאשם 1 נתן הלוואות בין השנים 2008-2012 בסך 418,000 ₪ והיקף הריבית עמד על 78,490 ₪ ולאחר מכן הצטרף נאשם 2 ובשנים 2013-2016 היקף ההלוואות עמד על 2,546,149 ₪ והריבית עמדה על סך 876,875 ₪. הנאשמים מואשמים באי הגשת דוחות למס הכנסה, אי ניהול פנקסי חשבונות ומואשמים בעבירות של מירמה עורמה ותחבולה בכוונה להתחמק ממס - שמונה עבירות לנאשם 1 ו-4 עבירות לנאשם 2 לפי סעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה, ועיסוק במתן שירותי מטבע ללא רישום במרשם (ריבוי מקרים) לפי סעיף 11 י"ב (א) (1) לחוק איסור הלבנת הון.

הפרט השבעה עשר מתייחס לשלושת הנאשמים כאשר ביום 6.10.14 פתח נאשם 3 חשבון בבנק הדואר על שמו והצהיר כי אין נהנים נוספים בחשבון. ביולי 2015 פנה הנאשם 1 לנאשם 3 על דעתו של נאשם 2 וסיכם שהחשבון ישמש עבור נאשם 1 לקבלת כספים עבור העסק שיופקדו עבורו ועבור נאשם 2 בחשבון על ידי לוויים או מטעמים.

לאור זאת הופקדו 25 הפקדות נפרדות בסך 55,116 ₪, ובגין זאת מואשמים הנאשמים בעבירה של הלבנת הון אסורה לפי סעיף 3(ב) בנסיבות סעיף 7 לחוק איסור הלבנת הון.

הפרט השמונה עשר מייחס לנאשמים 1 ו-2 עבירה של הלבנת הון, כאשר הטענה היא שנאשם 1 הנחה את דוד יחזקאל שעבד אצל הנאשמים להגיע לצ'נג' פאי שילת, ולפתוח על שמו כרססת כמקבל שירות ובהנחיית הנאשמים ביצע דוד ניכיון של המחאות רבות על שמות של אנשים שונים בסכום המצטבר ל- 1,021,542 ₪. הנאשמים 1 ו-2 מואשמים בעבירה של הלבנת הון אסורה לפי סעיף 3(ב) בנסיבות סעיף 7 לחוק איסור הלבנת הון תש"ס-2000.

אדון בפרטי האישום על פי סדרם, כפי שמופיע בכתב האישום:

פרט אישום ראשון - ההלוואה למשה אלקיים

משה אלקיים הוכרז כעד עוין מיד בתחילת עדותו לאחר שסרב לספר על היכרותו עם הנאשם 1. לאור זאת הוגשו הודעותיו במשטרה ת/221 - ת/223. אלקיים סיפר בהודעותיו כי נקלע לחובות כספיים, ופנה אל הנאשם 1 בבקשה לקבלת הלוואה. תחילה לקח הלוואה בסך 5,000 ₪ ולאחר מכן חידש אותה באמצעות חבר, ולאחר שלא עמד בתשלום ההחזרים לנאשם 1, הגיע אליו נאשם 4 בשליחותו של נאשם 1 ואיים עליו.

נאשם 4 הודה במיוחס לו והורשע בנפרד.

אלקיים מספר בהודעותיו כי התחילו איומים מצדו של הנאשם 1 וכן של נאשם 4 "אני אשבור לך את הגוף", הכסף ילך לבית חולים". הנאשם 4 הגיע לביתו של אלקיים ואיים עליו בטונים גבוהים. לאור האיומים מצדם של הנאשמים 1 - 4, וכן עקב לחצים מצד נושים אחרים, נמלט אלקיים לאשדוד, שם הועסק על ידי רפי לוי שניכה ממשכורתו והעביר חלק ממנה לנאשם 1 על חשבון חובו של אלקיים.

אלקיים נטל מהנאשם 1 הלוואה נוספת בסכום של 10,000 ₪, לאחר חמישה תשלומים התקשה להחזיר תשלומים נוספים, ולטענתו, הנאשם חייב אותו בחוב נוסף של 20,000 ₪ ששייך לאדם אחר. כאשר הפסיק אלקיים את התשלומים, התקשר אליו נאשם 1 ואיים עליו כי ישבור את רגליו, כי ילך לבית חולים, כי יזיין את אמו. הנאשם דרש מאלקיים להיפגש, אולם האחרון נמנע מכך עקב חששו.

בעקבות האיומים, התלונן אלקיים במשטרה, ואז התקשר אליו הנאשם 1 ואמר לו "אני מבין שאתה לא רוצה לשלם את החוב, אם אתה הולך למשטרה, תהיה בריא, הר והר לא נפגשים, אדם ואדם נפגשים".

בהודעותיו הסביר אלקיים את חששו מהנאשם, כאשר נהג להיכנס לביתו מהדלת האחורית, נמנע מלטייל ברחוב, נהג להסתובב עם גז פלפל והבן שלו אף שאלו מדוע כול פעם שהוא יוצא מהבית הוא מסתכל בעינית הדלת.

העד רפי לוי אישר כי סיכם עם נאשם 1 על הסדר להחזרת חובו של אלקיים לנאשם. הוא העיד אומנם על אופיו הרע של אלקיים, אולם לעניינו העובדה שאישר כי תיאם הסדר חוב להסדרת החוב של אלקיים לנאשם 1, תומכת בעדותו של אלקיים בעניין זה.

כמו כן העד אבי עמר, שהוכרז כעד עוין, אישר במשטרה את דבר נטילת ההלוואה בסך 5,000 ₪ מנאשם 1 יחד עם אלקיים, וגם עדות זו תומכת בגירסת אלקיים.

תגובת הנאשם 1 בהודעתו במשטרה בקשר לאלקיים הייתה שמדובר בחבר שלו שהלווה לו כסף, אולם לא בריבית. לעומת זאת, בבית המשפט, אישר הנאשם כי הלווה לאלקיים בריבית. הנאשם הכחיש כי אים על אלקיים ורק שלח את נאשם 4 לקבל את הכסף המגיע לו מאלקיים.

ברור שאלקיים ניסה בעדותו בבית המשפט להתחמק מכול אירוע מפליל עם הנאשם, ואין לי כל סיבה שלא לקבל את האמור בהודעותיו במשטרה, כדברי אמת. מהאירועים, לרבות הופעתו של נאשם 4 בביתו של אלקיים, בשליחותו של נאשם 1, עולה בבירור, כי הנאשם אים על אלקיים והטיל עליו אימה, עד שנאלץ לברוח מביתו, כדי להתחמק מאיומיו של הנאשם. כמו כן, ברור ששיחתו של הנאשם עם אלקיים, לאחר שהאחרון התלונן במשטרה על האיומים נגדו, נועדה לשבש את המשך החקירה. הכחשתו של הנאשם כי לא אים על אלקיים נדחית כבלתי מהימנה.

לא מצאתי בסתירות שהועלו בסיכומי ב"כ הנאשם משום פגיעה במהימנות הכללית שיש ליחס לעדותו של המתלונן, ולפיכך, הוכחו המעשים המיוחסים לנאשם 1 בפרט האישום הראשון, ואני מרשיעו בעבירות שיוחסו לו בפרט זה, ככול שהדבר מתייחס להלוואות שמצטברות ל- 20,000 ₪ קרן ותשלום ריבית בגין בסך 18,500 ₪.

פרט אישום שני - ההלוואה לגיל אשל

אישום זה מתייחס לנאשמים 1 - 3, אולם כבר בפתח העדות של אשל כי לנאשם 3 לא היה חלק בפרשת האיומים כלפיו, הצהירה התביעה כי היא מסכימה שנאשם 3 יזכה מהעבירה שיוחסה לו בפרט האישום השני, ולאור זאת, אני מזכה את הנאשם 3 מהעבירה של סחיטה באיומים שיוחסה לו בפרט השני.

באשר לנאשמים 1 ו- 2: בטלפון הנייד של גיל אשל נמצאה הודעה שנשלחה על ידי נאשם 1 **"חתיכת שרמוטה, אם אתה לא חוזר אלי היום בטלפון, אל תחזור בכלל, אני מבטיח לך שאתה תשלם את זה בבית חולים"**.

העד אשל הבהיר כי לא הגיע למשטרה מיוזמתו כדי להתלונן, אלא זומן, וכבר בתחילת עדותו בבית המשפט הבהיר כי אינו רוצה שעדותו תפגע במי שהלווה לו כספים. העד סיפר כי נקלע לקשיים בהפעלת בית העסק שלו ונטל הלוואה בסך 20,000 ₪, ולאחר מכן כעבור 8 תשלומים, נטל הלוואה נוספת של 20,000 ₪.

לאחר שהתקשה להחזיר את חובו, שלח לו הנאשם 1 הודעה **"אם אתה לא חוזר אלי היום, אני מבין שאתה עושה ממני צחוק ואין לי מה לחכות שיסתדר, תחזור אנחנו נסתדר"**. לאחר מכן שלח הנאשם לאשל הודעה נוספת **"י'חתיכת שרמוטה, אם אתה לא חוזר למספר הזה אני אגיע לך ואתן לך לשלם בבית החולים ואחר כך אל תבכה ותשאל למה"**. אשל הסביר כי חש אי נעימות מההודעות שקיבל, אולם בחקירתו במשטרה פרט יותר על חששו, כאשר הדגיש כי הוא מפחד להיפגש עם אנשים כאלה. בעקבות האיומים שקיבל, עבר אשל להתגורר בדירה אחרת, וכן סגר את מכשיר הטלפון שלו כדי שלא יאותר.

בחקירתו הנגדית, ניסו הסניגורים להסביר כי עזיבתו של אשל את ביתו נבעה מחששו מנושים אחרים ולא מהנאשם, אולם הוא הדגיש כי מלבד ההודעות המאיימות ששלח נאשם 1, לא היה עליו שום איום מכול גורם אחר.

יצוין כי אשל תושאל על ידי רס"מ אדוארד דורפמן (ת/38) ומסר כי ירד למחתרת כיוון שידע שהאנשים מהם לקח את ההלוואה לא יהססו לפגוע באנשים. כמו כן שינה את מקום מגוריו ויצא ממנו רק מעט. כמו כן לא ענה לטלפונים וחשש שיצמידו מטען לאופנוע שלו. כאשר סיפר על כך נראה מבוהל והחל לבכות. הוא לא פנה למשטרה כי חשש שהתגובה שלה תהיה איטית והמשטרה לא תוכל להגן עליו. הוא מסר כי חשש מפגיעה פיזית מצד הנאשם 1.

על סמך הראיות אני קובע, כי הנאשם 1 אכן איים על גיל אשל בקשר להחזרת חובו, כתוצאה מהאיומים נאלץ אשל לעזוב את ביתו ולהסתתר, ולפיכך, אני מרשיע את הנאשם 1 בעבירה שיוחסה לו בפרט האישום השני, כאשר מדובר בהלוואה בסך 40,000 ₪ (קרן) ותשלום ריבית עבודה בסך 4,000 ₪.

גם אם הנאשם 2 הצטרף כשותף לעסקו של הנאשם 1, ושניהם עסקו יחדיו במתן הלוואות, הרי ככול שהדבר מתייחס לפרט האישום השני, מהעדויות עולה כי הנאשם 1 בלבד מעורב במתן ההלוואה ובשליחת האיומים, חלקו של נאשם 2 לא נזכר בפרשה זו, וגם אם הוא שותפו של נאשם 1, לא ניתן לייחס לו אחריות לאיומים ולעבירה של סחיטה באיומים שנאשם 1 הורשע בה, ועל כן אני מזכה את הנאשם 2 מהעבירה שיוחסה לו בפרט האישום השני. לאור זאת, הנאשם 1 בלבד מורשע בפרט האישום השני, והנאשמים 2 ו- 3 מזוכים ממנה.

פרט אישום שלישי - הלוואה לנאור שמעון

גם פרט אישום זה מייחס עבירה לשלושת הנאשמים.

נאור שמעון לא הגיע מיוזמתו לבית המשפט מאחר שפחד להעיד, והיה צורך בהוצאת צו הבאה נגדו. אולם ברגע שהחל להעיד, הוא תיאר את העובדות המתייחסות לפרט אישום זה, כאשר הוא לא הגיע ליוזמתו למשטרה כדי להתלונן. זימונו לחקירה נעשה בעקבות האזנות סתר שבוצעו לשיחותיהם של הנאשמים.

בשנת 2015 נטל נאור הלוואה בסך 10,000 ₪ בתנאי החזר של 1,300 ₪ לשבוע. לאחר מכן נטל הלוואה נוספת, אולם התקשה לעמוד בהחזרי הלוואה. נאשם 1 התקשר אליו וביקש להיפגש איתו, ונקבעה פגישה בסופר משה בגני-תקוה, שם עובד נאור. שלושת הנאשמים הגיעו למקום, יצאו מרכבם ונאור אמר להם לגשת לצד כיוון שנמצאות מצלמות אבטחה באזור. נאשם 1 האשים אותו כי ביצע עליו נזילות, ונאשם 2 היה חמום-מוח ומבטיו היו מאיימים. הנאשם 2 איים על נאור כי אם לא יביא את הכסף ישבור אותו, יודעים איפה הוא עובד, מתצפתים עליו כשהוא יוצא מהסופר. נאשם 2 אמר כי הוא יודע איפוא הילד של נאור גר והוא ימצא את נאור באמצעות הילד, ואיים "אם לא תביא את הכסף ישרמוטה, אזיין אותך בתחת".

אותה עת הפנה נאשם 3 את תשומת לבם של הנאשמים 1 ו-2, כי רכבו של נאור עומד במקום.

נאשם 2 אמר לנאור כי "אתה רוצה שישברו לך את הרגליים ולא תוכל לעבוד?". האירוע הסתיים בכך שנאור הסכים לשלם 1,000 ₪ לשבוע.

לאחר אירוע זה התרחש אירוע נוסף, כאשר נאשם 3 הגיע למקום עבודתו באופן מפתיע, איים עליו שישבור לו את הפיקות של הרגליים, ונטל ממנו את הטלפון הנייד שלו. נאשם 3 הצטרף לנסיעתו על נאור לחלוקת מצרכים ואמר לנאור כי נאשם 2 צריך להגיע כדי לדבר איתו. נאשם 2 הגיע כעבור רבע שעה רכוב על אופנוע, נכנס לרכבו של נאור, והשליך עליו בקבוק מים שהיה ברכב. כמו כן נטל נאשם 2 פטיש שהיה ברכב ואמר לנאור ליסוע לכיוון ביתו. בדרך נתן אגרופים ברגלו של נאור. לאחר מכן אמר נאשם 2 לנאשם 3, שיקח את מפתחות ביתו של נאור ויסע אליו הביתה, כדי לוודא שהוא אכן מתגורר באותה כתובת. אותה עת נשאר נאור עם נאשם 2.

נאור הדגיש כי היה מפוחד בעקבות התנהלותם של שלושת הנאשמים מחשש שיאונה רע לבני משפחתו. בחקירתו הנגדית הבהיר נאור כי אכן הוא חייב כסף לאנשים אחרים, אולם איש מהנושים האחרים לא היכה אותו או איים עליו.

יצוין, כי נאשם 1 לא התייחס בחקירתו במשטרה לפרשת נאור, והכחיש כי איים עליו. הוא גם הכחיש את הפגישה שתיאר נאור במקום עבודתו עם הנאשמים. בבית המשפט שינה הנאשם 1 את עמדתו, וטען כי נאור הזמין אותו למקום עבודתו כדי לתאם את נושא החזרת החוב.

גם נאשם 2 לא התייחס בהודעותיו במשטרה לגרסת נאור, אולם בבית המשפט טען שנאשם 1 קיבל שיחת טלפון מנאור שהזמין אותו למקום העבודה, והדיבורים היו בטון רגיל. באשר לפגישה השנייה, הוא מאשר שהגיע למקום עבודתו של נאור ונכנס לרכבו, ומרוב עצבים השליך עליו בקבוק מים שהיה ברכב. לטענתו, נטל את הפטיש שהיה ברכב מחשש

שנאור ישתמש בו נגדו. באשר לנטילת מפתחות לביתו של נאור, הוא אישר שלקח את המפתחות והניחו בארון החשמל בביתו של נאור, לאחר שוידא שנאור אכן מתגורר במקום.

נאשם 3 אישר בחקירתו במשטרה כי הגיע למקום עבודתו של נאור, לבקשתו של נאשם 2, אולם לא היו כול איומים. יצוין, כי נאשם 3 לא הוזכר במשטרה כי הוא חשוד בעבירת סחיטה, אולם, מיוזמתו אמר, כי לא איים ולא סחט אף אחד.

ניתוח הראיות והעדויות מעלה בבירור, כי נאור איום על ידי שלושת הנאשמים במגמה להביא לתשלום ההלוואה שקיבל. עדותו של נאור מהימנה ועולה ממנה באופן ברור כי שלושת הנאשמים איימו עליו במשותף, נאשם 2 תקף אותו ולאחר מכן נלקח מפתח דירתו כדי לוודא מה כתובתו המדויקת. עדויות שלושת הנאשמים המרחיקות אותם מעבירת האיומים, נדחות כבלתי מהימנות. על סמך עדותו המהימנה של נאור, כאשר ברור שהמפגשים המתוארים על ידו אכן היו, וכאשר אין כל הסבר אחר לנטילת המפתחות של דירתו, ניתן לקבוע בבירור כי שלושת הנאשמים קשרו קשר לאיים ולסחוט את נאור.

קראתי בעיון את סיכומיו של בא כוחם של הנאשמים 2,3, ולא מצאתי כי עדותו של נאור עורערה למרות הקשיים שהעלה הסניגור בטיעונו. אני קובע כי ניתן לסמוך על עדותו של נאור כעדות אמת הראויה לאמון, וכי ניתן לבסס עליה ממצאים מרשיעים.

העובדה שהנאשמים 2,3 נטלו את מפתחות ביתו של נאור כדי לוודא שאכן הוא מתגורר באותה הכתובת, מלמדת כמאה עדים על נכונות גירסתו של נאור. אין כל הסבר הגיוני אחר לנטילת המפתחות, זולת רצונם של הנאשמים לוודא את נכונות הכתובת, כדי שיוכלו לאיים על נאור.

נטילת המפתחות תומכת בגירסתו הכללית של נאור כי איום על ידי הנאשמים, נאלץ לגלות להם את כתובת מגוריו ולמסור את המפתח כדי שהמשלמים יוכלו לאמת זאת, ושוללת את גירסתם של הנאשמים בדבר נסיעה תמימה ושלווה וכי לא היו כל איומים.

לאור זאת, אני מרשיע את שלושת הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בפרט האישום השלישי, כאשר מדובר בהלוואות המצטרפות ל- 20,000 ש"ח (קרן), ותשלום ריבית עבורן בסך 4,300 ₪.

פרט אישום רביעי - אורן לוי

ביום 28.8.14 לאחר חצות התקשרה גיטתו של אורן לוי, עדי חבה למוקד 100 של המשטרה ודווחה על זריקת רימון עשן בתוך הבית. לאחר מכן בוצעו שתי שיחות נוספות למוקד ודווח כי נזרק רימון לגינה ואין נפגעים.

בשיחה הראשונה למוקד מדווחת עדי חבה על זריקת הרימון ומסרה את הכתובת. בשיחה שנייה מדווחת אחותה של עדי, נעמי על זריקת רימון ליד הבית וכי יש לה ילדים קטנים והעבירה את שפורפרת הטלפון לאמא. בשיחה שלישית

מתקשרת אלינור לוי למשטרה, מבקשת להזעיק נידת במהירות ואומרת שהיא יודעת מי זרק את הרימון. אלינור אומרת כי מי שזרק את הרימון הוא "לירן חרבש" כמו כן היא טוענת כי יש ברשותה הקלטות שאיים עליה בשבוע שעבר. הרימון נזרק בעת שהנשים שהו בבית עם ילדים קטנים, הוזכר שמו של לירן חרבש כמשליך הרימון מאחר ששבוע קודם לכן הוא השמיע איומים.

השוטרת בת אל דמרי שהיתה בצוות החקירה פנתה לקצין המודיעין פקד אשר חג'ג' לוודא האם הכינוי "לירן חרבש" מוכר ופקד חג'ג' השיב כי מדובר בנאשם 1. פקד חג'ג' עצמו העיד כי זהו כינויו של הנאשם 1, כפי שמוכר לו מעבודתו במשטרה.

רב סמל ליאור קידם הגיע לחצר הבית מספר דקות לאחר השלכת הרימון ופגש במקום את עדי חבה ואת אלינור לוי. עדי חבה מסרה לו כי ישבה בבית לטפל בביתה ושמעה בום חזק, כשפתחה את הדלת ראתה עשן ולאחר שהתפזר ראתה רימון בחצר הבית והזעיקה את המשטרה.

בדוח הפעולה של רב סמל קידם מצוין כי עדי חבה מסרה לו שהיא חושדת בלירן יחזקאל שגר ברמת גן אולם אין לה כלום איתו ומצינת כי שבועיים לפני כן הגיע לירן אליה הביתה ואיים שאם אורן לא יחזיר את הכסף, הוא ישרוף אותם בתוך הבית וירצח את המשפחה.

אלינור לוי, אשתו של אורן ואחותה של עדי מוסרת כי בטלפון יש לה הקלטה של לירן שמדבר עם אורן ובה הוא אומר "יה בן זונה תביא את הכסף" אולם לא הושמעו איומים.

חבלן משטרה רס"ב קרוואני שאול הגיע לזירה ומצא גוש של רימון הולם סינוור בחצר הבית (ת/132). קצין החבלה פקד ערן סלומון מוסר בת/137 כי בכוחו של רימון סינוור להזיק לאדם בעת התפוצצותו.

עדי חבה סירבה לשתף פעולה עם המשטרה כאשר ניסו לגבות את עדותה על האירוע וגם אורן לוי סירב למסור גירסה.

אביהם של עדי חבה ואלינור לוי זומן לחקירה בימ"ר רק בשנת 2016 לאחר ששמו לא עלה בחקירה בשנת 2014. דוד חבה אינו משתף פעולה עם התביעה כאשר הוא מכחיש שידוע מי שני הבחורים שהגיעו לביתו כיוון שאינו זוכר דבר. הוא הוכרז כעד עוין לאחר שהכחיש כי אמר את הדברים שהוקלטו בת/183 ובהקלטה זו מצוין כי הגיע בחור לביתו ושאל איפה אורן כי הוא רוצה "לזיין אותו" ודוד השיב כי אורן אינו נמצא ולאחר עזיבת אותו בחור שהגיע לביתו, השכנים אמרו לו כי עשה טעות וכעבור מספר ימים הושלך הרימון.

דוד מסר בהקלטה כי הוא חשב ששמו של הבחור הוא רונן שמתגורר במגדלי יו בתל אביב והוא נמוך עם שיער קצר. אותו בחור הגיע עם אדם גבוה. הוא ציין כי אינו יכול לזהות את אותו אדם (ראה דוח הפעולה ת/32 שערך פקד רוברט ברטהולץ).

בעדותה בבית המשפט אישרה אלינור לוי כי בעלה אורן נטל הלוואה מהנאשם 1 אולם טענה כי אינה יודעת אם הרימון הושלך מטעמו כיוון שלא ניתן להוכיח זאת. כמו כן אמרה כי לעיתים היא פולטת מילים מבלי להתכוון וכי אמרה במשטרה את הדברים מתוך פחד ועצבים בלי להתכוון אליהם. לעומת זאת במהלך התשאול שנעשה בסתר על ידי השוטרת בת אל דמרי מיד לאחר השלכת הרימון, אמרה כי אינה רוצה לדבר, כי מדובר ברימון הלם שנועד לאזהרה אולם לא כדי להרוג או לפגוע, אמרה כי כולם יודעים על החוב של אורן אולם הוא נמלט ולא מוצאים אותו ולשאלת החוקרת מדוע אינה מוכנה להגיש תלונה אמרה "כי תהיה לנו בעייה, אני מפחדת מהבן אדם הזה...אני מפחדת שיקרה משהו לי ולאבא שלי... הם יודעים שאורן גר אצל חמתו בא לשם איים עליהם "אני אשרוף אותך" אמר לאבא שלי ונפתח לכם את הראש. אורן אמר שהם לא יגיבו על מה שנעשה להם באלומות כיוון שיש להם ילדים ואלינור אמרה "בגלל זה אנחנו נשלם לו, אין בעייה הבעיה שהוא רוצה את זה מזומן ואם לא נביא לו הוא יכול לעושת עוד משהו" "הוא בא לאמא שלי אמר אני אשרוף אותכם פה בבית...הוא כזה גמד רזה עם קרחת. השוטרים ביקשו את פרטיו של שותפו של הנאשם 1 להלוואה, דניאל גאון ואלינור אמרה "אבל הוא לא מאיים עלינו".

אורן לוי ניסה להרחיק את הנאשם מכל קשר לאירועים אולם אישר שקיבל הלוואה בסך 20-30,000 ₪ מנאשם 1 ושותפו דניאל גאון. ההלוואה לא הוחזרה ובאותה תקופה הוא התגורר עם משפחתו אצל חמו דוד חבה. הוא אישר כי אינו מסוכסך עם אנשים אחרים וכי חמו סיפר לו כי נאשם 1 הגיע לביתו עם אנשים נוספים ואיים. לטענתו המשטרה הפעילה עליו לחץ לומר שמי שאחראי לזריקת הרימון הוא הנאשם.

בבית המשפט טען אורן כי לאחר זריקת הרימון בבית חמו, אמו שילמה לחמישה נושים שונים את החוב במזומן.

ביום 3.9.14 תושאלו אורן לוי ואשתו אלינור על ידי השוטרת בת אל דמרי והוא ביקש למנוע מהם את אי הנעימות של הגשת התלונה כיוון שגם אם "הוא יעצר הוא ישתחרר מחר, התיק יפול תמנעי מאיתנו את האי נעימות. תעשו את העבודה שלכם וזהו מחר הוא ישתחרר". לאחר מכן סיפר אורן כי אכן סגר איתו את העניינים וכשנשאל אם הוא סבור שזריקת הרימון היתה בגלל החוב שלו אמר לשוטרת "בגלל וויכוח על כסף הוא והשותף שלי".

אורן לוי סירב למסור במועד האירוע ב-2014 עדות מפורטת אולם כשהחקירה חודשה על ידי ימ"ר תלאביב ב-2016 הוקלט "הוא גר בסי.טי טאוור הוא גר במגדלים הוא פלצפן, הוא קללן". ארבעה ימים לאחר השלכת הרימון שילם אורן את החוב לנאשם 1 באמצעות שיקים שנמסרו לעורך דין. הוא מסר שלושה שיקים של 10,000 ₪ כל אחד, שיק אחד נפרע אולם לאחר שהנאשם דרש ממנו עוד 50-70,000 ₪, הורה לבנק שלא לכבד את שני השיקים הנוספים. כאשר נשאל אורן בתשאול אם קיימת אפשרות שנושים אחרים השליכו את הרימון, השיב "הם לא עבריינים".

לאור עדותו של אורן לוי בבית המשפט נגבתה עדותה של אמו ארבלה לוי אולם לאחר שמסרה את הודעתה היא ביקשה למסור הודעה נוספת, שונה במהותה לאחר שאורן אמר לה שהיא מסבכת אותו אלא כן ביקשה למסור הודעה מתוקנת. בהודעה הראשונה מיום 18.5.17 אמרה שאינה יודעת על חובותיו של אורן לשוק האפור והיא עוזרת לו בחשבונות חשמל, בגדים לנכדים והכחישה כאילו סיעה לאורן להעביר תשלומים בגין החזר חובותיו לאנשים אחרים. כאשר נשאלה לגבי היכרות עם נושים שאורן טען ששילמה להם 30,000 ₪ במזומן הכחישה כי היא מכירה אנשים אלה וכי העבירה להם כספים. לאחר שמסרה את ההודעה התקשרה ארבלה למשטרה ומסרה כי קיבלה ירושה ומסרה כספים לאורן

לצורך תשלום חובותיו.

לאחר שנמסרה ההודעה הראשונה נזף אורן באמו על כך שהיא מוציאה אותו שקרן שכן נתנה לו לדבריו ₪4,000-5,000 ואז שינתה את גירסתה ואמרה כי נתנה לאורן 10,000 ₪ במזומן ולאחר מכן סכומים נוספים שהצטברו ל-30-35,000 ₪. יצוין כי ארבלה לא טרחה להמציא מסמכי בנק המעידים על משיכת הכספים בסכומים שעליהם העידה למרות שניתן להמציא גם מסמכים כאלה, אם הם קיימים, בנקל.

אביו של אורן לוי אריאל לוי מעיד על כך שאורן ביקש ממנו כי יציל אותו והוא הלך כעבור שלושה חודשים לעו"ד כדי לתת שיקים ולסייע בנו. הפנייה של אורן נעשתה רק לאחר שהרימון נזרק לחצר הבית של חמו, והוא מסר שלושה שיקים לעורך הדין.

הנאשם מכחיש כל קשר להשלכת הרימון אולם אישר כי נתן את ההלוואה לאורן ולאחר מכן נפסקו התשלומים של החזר ההלוואה. הוא מכחיש כי כינויו "לירן חרבש" וטען כי ההלוואה בסך 30,000 ₪ ניתנה על ידו בלבד ולא היה לו שותף בשם דניאל גאון אלא אורן הכיר את הנאשם באמצעות דניאל גאון. יצוין כי דניאל גאון טען בבית המשפט כי אינו מכיר כלל את אורן לוי למרות שבהודעותיו במשטרה התייחס לכך ואמר שאינו יודע אם אורן היה חייב כסף לנאשם 1.

לאחר עיון בחומר הראיות ובעדויות ניתן לקבוע כי הנאשם 1 יחד עם שותפו דניאל גאון הלווה 30 אלף ₪ לאורן לוי, ההלוואה לא הוחזרה ומהראיות עולה כי הנאשם הגיע לבית חמו של אורן כדי לאיים עליו לשלם את חובו. שבוע לפני זריקת הרימון איים הנאשם על דוד חבה כי יפגע באורן, כעבור מספר ימים הושלך הרימון ובני המשפחה הבינו כי מדובר באיום מצד הנאשם 1 עקב אי החרת החוב. אורן פנה לאביו בבקשה שיעזור לו לשלם את הסכום ושלושה שיקים סך 30,000 ₪ הועברו באמצעות העו"ד לנאשם 1. לאחר שהנאשם דר ש כספים נוספים ביטל אורן את שני השיקים הנוספים.

הראיות לגבי פרט אישום זה אינן ישירות אלא נסיבתיות בלבד והשאלה אם די בראיות אלה כדי לקבוע ממצאים ברורים. לאחר ניתוח הראיות ושילובן זו בזו, המסקנה האחת העולה מהראיות כי שהנאשם הלווה כספים לאורן, ההלוואה לא הוחזרה, הנאשם הגיע לבית חמו של אורן ואיים כי אם ההלוואה לא תוחזר הוא יפגע באורן ובבני משפחתו, כעבור שבוע הושלך הרימון וכעבור מספר ימים נוספים נמצאה הדרך לתשלום חובו של אורן לנאשם.

מהראיות עולה שהנאשם הוא הנושה היחיד שאיים על אורן בדרישה להחזר ההלוואה. טענת אורן ואימו כי היו נושים אחרים שאמו של אורן נתנה להם כסף מזומן, אינה מהימנה.

עדויות של ארבלה לוי נדחית כבלתי מהימנה, לאחר שבהודעה הראשונה הכחישה כי שילמה חוב כלשהו של אורן לנושים, וכי רק עזרה לו בתשלום חשבונות חשמל ומים או עזרה בביגוד לנכדים. לא ניתן לקבל את גירסתה בהודעה השנייה כאילו נזכרה בירושה שקיבלה ונתנה לאורן 30-35,000 ₪ להחזרת חובותיו. גירסה זו אינה מהימנה ונמסרה רק לאור לחצו של אורן על אמו, וזאת עקב חששו מהנאשם. העובדה שלא הומצאו מסמכי בנק המעידים על משיכת הכספים בסכומים גבוהים כפי שהעידה ארבלה, תומכת אף היא בעובדה שהגירסה השנייה הומצאה לצורך המשפט

בלבד.

האפשרות שנושים אחרים הם שמעורבים בהשלכת הרימון, נשללת לאחר ניתוח כל הראיות הנסיבתיות, כאשר ברור שכל בני המשפחה של אורן לוי לרבות אורן עצמו חוששים מהנאשם ומנסים להרחיק אותו מהאירועים אולם בניגוד לעדותם במשטרה, דבריהם שהוקלטו בהקלטת סתר מלמדים על כך שהנאשם הוא האחראי להשלכת הרימון, וכתוצאה מהאיום אכן בוצע התשלום. הנאשם הלווה לאורן 30,000 ₪ וסחט את אורן בכח ובאיומים כי להניעו לשלם את חובו.

לא מצאתי כי במחדלי החקירה שנתגלו כמפורט בסיכומי ב"כ נאשם 1, היה כדי לפגוע בהגנת הנאשם, ואין במחדלים אלה כדי למנוע את הסקת המסקנות המתבקשות מהראיות שהובאו.

לאור זאת אני מרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בפרט האישום הרביעי.

פרט אישום חמישי - עופר ארבילי

ביום 2.5.13 התקבלה במשטרה הודעה על השלכת בקבוק תבערה לעבר ביתו של עופר ארבילי מראשון לציון. למקום הגיע רס"מ אליהו אברהם וערך דוח ת/63. הוא ראה במקום בקבוק תבערה שהתנפץ על מדרגות ביתו של ארבילי ויצר פיח שחור על המדרגות. לירן יתום שגר בצמוד לביתו של ארבילי מסר לשוטר כי שמע אופנוע מחוץ לביתו עובר להתנפצות בקבוק התבערה. מדוח הצילומים ת/141 רואים את המיקום של השלכת הבקבוק בסמוך לדלת הכניסה לבית בקומה השנייה.

יצוין כי ארבילי לא פנה מיוזמתו למשטרה אלא המשטרה הגיעה אליו עקב זריקת בקבוק התבערה ב-2.5.13. בהודעה זו מסר ארבילי כי נסחט על ידי הנאשם 1. הוא לא הכחיש בהודעתו כי חייב כספים רבים לאנשים נוספים אולם חשד רק באדם אחד שיכול היה להשליך את בקבוק התבערה כאשר שבוע לפני כן דרש לקבל 5,000 ₪ ועופר לא יכול היה לשלם, ואותו אדם הוא "אלירן" כאשר התקשר אליו בטלפון ואמר "תהיה בריא אל תביא את ה-5000 ₪ אני מעביר חוב זה לאנשים אחרים ואני אראה הם איפה אתה גר". עופר מדגיש כי הוא איים עליו כיון שהוא מכיר אותו דרך חבר משותף.

ארבילי קיבל הודעת טקסט מנאשם 1 ביום 25.3.13 בה נרשם "אל תענה אני אעשה את החג כמו מניאק אבל מבטיח לך שאתה תהיה בבית החולים לפני שנגמר פסח". ארבילי מוסיף כי לאחר החג ביתו בת ה-10 פגשה אישה זרה מחוץ לביתם, זו שאלה אותה אם היא ביתו של ארבילי, והבת סיפרה על כך לעופר שירד למטה, שם פגש בנאשם 1 יחד עם עוד אדם. הנאשם 1 תפס אותו בחולצתו וארבילי ביקש כי יעלו לביתו כיוון שילדיו נמצאים לבדם. במרפסת הבית אמר הנאשם 1 לארבילי "אני באתי לפה לא לדבר אלא לקחת אותך לפרדס ולהרים עליך ידיים". ארבילי ביקש אורכה בתשלום והנאשם 1 הסכים. כאשר נשאל ארבילי אם הוא חושד בנושים אחרים שיכולים היו לזרוק את בקבוק התבערה אמר כי הגיש תלונה על דודו מישל בן יאיר.

לאחר מסירת ההודעה שנגבתה בשלוש לפנות בוקר זומן ארבילי למשטרה למסירת הודעה מסודרת, שם מסר דברים דומים להודעתו הקודמת. הוא סיפר כי בשנת 2011 החל לבנות את ביתו בראשון לציון, לווה כספים בשוק השחור וחייב מיליון ₪ לאנשים שונים. עם רובם הגיע להסדר תשלומים. בהתייחסו להלוואה שקיבל מנאשם 1 ציין כי לווה 100,000 ₪ אותם היה צריך להחזיר בתשלומים חודשיים של 10,000 ₪ לחודש במשך שנתיים. כאשר לא הצליח לעמוד בתשלומים החל הנאשם לאיים עליו "מניאק בן זונה אני אבוא ואשים אותך בבג' ואכניס לך מכות" "אני אקח אותך לפרדס להכניס לך מכות אתה תהיה בבית החולים לפני שנגמר פסח".

בהמשך סיפר ארבילי על הפגישה של בתו עם אותה בחורה מחוץ לבית, וכאשר ירד פגש בנאשם ובבחור נוסף. הוא דרש 15,000 ₪, ארבילי אמר שיוכל לארגן רק 5,000 ₪ ואז אמר הנאשם "אני אפתח לך את התחת". כאשר לא עמד בהמשך התשלומים אמר הנאשם שהחוב יעבור למישהו אחר והוא יראה להם איפה הוא גר.

ארבילי נשאל בהודעה מדוע הוא חושד דווקא בנאשם מכל האנשים האחרים שחייב להם כספים, ואמר שהנאשם הוא היחיד שעשה לו בעיות, עם האחרים הוא מסתדר ואף אחד פרט לנאשם לא פנה אליו.

לאחר גביית ההודעה מארבילי, ערך פקד דוד בנו את המזכר ת/181, שם ציין כי הציע לארבילי לעשות שיחת טלפון לנאשם אולם ארבילי סירב כיוון שזה מוקדם מדי וייתכן שהיה בורר לגבי החוב.

ביום 14.5.13 נזרק רימון הلم לעבר ביתו של ארבילי והוא סיפר לשוטרים שבאו לביתו כי עלה לביתו מארוחת החג וראה על המדרגות העליונות רימון הلم, סיפר כי יש לו חובות בשוק האפור אולם חושד בנאשם והשוטרים מצאו במקום את נצרת הרימון ואת המנוף שלו דבר שמעיד על כך שהרימון לא התפוצץ.

הוגשה חוות דעת ת/144 לפיה מדובר ברימון יד מסוג 30 הلم המיוצר בתעשייה הצבאית ובכוחו להזיק לאדם בעת הפעלתו.

כאמור לשוטרים שהגיעו לביתו מסר ארבילי כי הוא חושד בנאשם איתו הוא מסוכסך עקב חוב בסך 100,000 ₪ ש"ח ולאחר מכן מסר גירסה בהודעה שנמסרה בתחנת המשטרה. הוא ציין כי שבוע וחצי קודם למציאת הרימון על מדרגות ביתו הושלך על הבית בקבוק תבערה שגרם לדליקה במדרגות, והוא חושד שהנאשם הוא זה שהשאיר את הרימון בפתח הבית זאת בהמשך לאיומים באלימות מצד הנאשם.

ביום 20.5.13 הועברה החקירה בנושא השלכת בקבוק התבערה והרימון לביתו של ארבילי ממשטרת ראשון לציון לימ"ר תל אביב. פקד ליאור חבקוק הגיע לביתו ורשם כי ארבילי מפחד מנקמתו של נאשם 1 אם ישתף פעולה עם המשטרה, וכי ינסה לפתור את הבעיה באמצעות מתווך. ארבילי ואשתו הביעו חשש מהנאשם.

ב-27.6.13 נשרף הרכב של שכנו של ארבילי, איתמר בן שמעון וזה סיפר למשטרה על האירועים שהתרחשו בבית של ארבילי. ארבילי מצידו טען שאין קשר בין שריפת רכבו של השכן, אליו.

לאחר השלכת בקבוק התבערה, זריקת רימון ההלם שלא התפוצץ, נזרק בקבוק תבערה נוסף לעבר הכניסה לחנייה בביתו של ארבילי. ארבילי לא היה עד להשלכת הבקבוק אלא בנו קרא לו לרדת למטה כי שרפו את הקטנוע של סבא. ארבילי ירד וראה שהקיר בסמוך לחניית הקטנוע היה מפויח ובמקום היו שברי זכוכית. במצלמות האבטחה נראה קטנוע שחור שעליו רוכב, הרוכב עצר ירד מהקטנוע וביד שמאל החזיק בקבוק תבערה וביד ימין השליך אותו למקום חניית הקטנוע.

ביום 1.8.16 צולם הקטנוע עם הנזק שנגרם (ת/74).

ארבילי ניסה לישוב את הסכסוך עם הנאשם באמצעות אילן ועקנין שישב אותה עת בכלא ואשר הכיר לו את הנאשם. ארבילי ביקש מאשתו של אילן שיצור קשר עם הנאשם ואילן מסר לה שתגיד לארבילי שיהיה רגוע וכי לאחר שיחרורו יסגור את הפינה.

לאחר שנזרק בקבוק התבערה השלישי, כאשר אילן היה בכלא פנה ארבילי לאשתו של אילן, ולרי, ואמר לה בבכי שהוא יודע כי הנאשם הוא שהשליך את בקבוק התבערה, ושתדבר עם אילן על מנת שזה ישוחח עם הנאשם.

ארבילי נשאל על אפשרות כי נושים אחרים אחראים להשלכת חומרי הנפץ והתבערה לעבר ביתו אולם הוא ציין כי הוא מסוכסך רק עם הנאשם. היה אדם בשם אושר מהתחנה המרכזית שפנה לאשתו של ארבילי אולם הוא הסתדר איתו.

ארבילי ציין כי פנה לחיים חזן על מנת שידבר עם הנאשם לאחר זריקת בקבוק התבערה הראשון, כי אין באפשרותו להחזיר את החוב אולם חזן לא הצליח במשימה. חזן זומן למתן עדות והכחיש כי שוחח עם הנאשם 1 בטלפון. לאור זאת הוכרז כעד עוין.

בתשאול שנערך לחזן במשטרה, ציין חזן כי עופר פנה אליו שיבקש מהנאשם דחייה בתשלום, הוא ניסה לדבר עם הנאשם אולם הנאשם לא הגיע לפגישה. בניגוד להכחשתו בעדותו בבית המשפט כי לא דיבר עם הנאשם בטלפון, ציין חזן בתשאול כי לא ידע על סכום החוב של עופר לנאשם, אולם הרים טלפון לנאשם על כך שלא הגיע לפגישה.

אילן ועקנין זומן למתן עדות אותם סירב להתייצב והובא בצו הבאה. הוא הוכרז כעד עוין לאחר שהכחיש את הדברים שמסר בחקירתו במשטרה, שהוקלטה.

ועקנין היה מעורב בהסדר החוב של ארבילי לנאשם, זאת לאחר שהאמל"ח הושלך לביתו של ארבילי.

ארבילי העיד כי העביר לולרי, אשתו של ועקנין כספים לצורך העברתם לנאשם, ועקנין מאשר כי ייתכן שמספר פעמים נתן כספים לנאשם תוך שהוא מציין שאם עופר נתן לו כספים, זה כמו שנתן לנאשם.

הוא מאשר שקיבל כספים מארבילי וכי העביר אותם לנאשם.

הוא אינו סותר את הרישומים שערך ארבילי כי הכספים שהועברו באמצעותו מגיעים ל-55,000 ₪ אולם הסכום לא הועבר בתשלום אחד.

ולרי ועקנין הוכרזה אף היא כעדה עוינת לאחר שאמרה כי אינה מכירה כלל את עופר ארבילי, ייתכן שמדובר בחשמלאי שביצע עבודות בביתה. היא אמרה שאינה קשורה כלל בנושא חובותו של עופר ואין לה מה לומר חוץ להגיד שעופר הוא בן זונה. יחד עם זאת, לא הכחישה כי עופר פנה אליה על מנת שתבקש מאילן שיתקשר אליו. היא הכחישה כי עופר בכה בפניה על מצבו לאחר שהושלכו לביתו חומרי הנפץ.

הנאשם מכחיש כי מעורב בזריקת בקבוקי התבערה והרימון אולם מאשר כי הגיע לביתו של ארבילי. יחד עם זאת, הדגיש כי הגיע לבד ולא עם אדם נוסף. הוא לא מכחיש כי יתכן שאילן ועקנין העבירו לו כספים על חשבון הלוואה של עופר.

ההגנה ניסתה להראות כי לעופר ארבילי יש נושים רבים שיש להם אינטרס לאיים עליו כדי שיחזיר את חובו. כך מישל בן דוד שנגדו הגיש ארבילי תלונה במשטרה הינו מועמד פוטנציאלי, לטענת ההגנה להשלכת הרימון. אולם יודגש כי ארבילי חשד אך ורק בנאשם, צין בחקירתו כי הגיש תלונה נגד דודו ואינו קושר את השלכת בקבוקי התבערה אל הדוד.

בן יאיר שלח לארבילי סרטון בו נראה גמל כשהוא נשחט. ההגנה רואה בכך איום שמתיישב עם השלכת בקבוק התבערה אולם ארבילי מסביר כי לווה 300,000 ₪ מבן יאיר, לא הצליח להחזיר את הכסף ואז נפתח נגדו תיק הוצאה לפועל כאשר בן יאיר איים עליו כי ימוטט אותו ויגרום לו להתאבד.

צו ההוצאה לפועל הוצא חצי שנה לפני השלכת בקבוק התבערה.

בן יאיר עצמו העיד מטעם ההגנה, הכחיש כי השתמש באמצעי אלימות כלשהו כנגד ארבילי והתפלא ששלוש שנים לאחר שליחת הסרטון לארבילי, הוא מתלונן.

נושה פוטנציאלי נוסף שהעלתה ההגנה לאפשרות השלכת חומרי הנפץ הוא אושר מהתחנה המרכזית. אשתו של ארבילי מירית מציינת כי אושר זה דפק על דלת ביתה בלילה ודרש שעופר יתקשר אליו אולם לאחר מכן התנצל בפניה על כך שהלחץ אותה.

לאחר בחינת הראיות, ניתן לקבוע כי הנאשם 1 הגיע לביתו של ארבילי ואיים עליו, מספר ימים לפני השלכת בקבוק התבערה הראשון איים הנאשם כי יעביר את החוב לאדם אחר ויראה לו היכן ארבילי גר, לאחר השלכת שני בקבוקי התבערה ורימון הלם שילם ארבילי את החוב לנאשם 1 ולא לאדם אחר.

הראיות הקושרות את הנאשם 1 להשלכת שני בקבוקי התבערה שהתלקחו, ורימון ההלם שלא התפוצץ הינן נסיבות, אולם צירוף הראיות כולן מראה כי מדובר בראיות בעוצמה חזקה וגבוהה והקשר הדברים של האיומים מספר ימים לפני השלכת חומרי הנפץ ותשלום החוב לאחר מכן מצביע על כך שחשדו של ארבילי בנאשם כי הוא שגרם להשלכת שני בקבוקי התבערה והרימון, אינו חשד בעלמא אלא חשד מבוסס. אין בראיות הצבעה על כל נושה אחר שיכול להטיל ספק בממצא שהנאשם הוא זה שהיה לו אינטרס להשליך את חומרי הנפץ כדי לסחוט את ארבילי. עובדה שאחרי השלכת בקבוק התבערה השני שילם ארבילי את חובו לנאשם. הראיות מצביעות על כך שהנאשם, ולא אחר, אחראי להשלכת שני בקבוקי התבערה ורימון ההלם.

לא מצאתי כי מחדלי החקירה המפורטים בסיכומי הסניגור פגעו בהגנת הנאשם או סתרו את הראיות שהובאו להוכחת האישום.

לאור זאת אני מרשיע את הנאשם 1 בעבירות שיוחסו לו בפרט האישום החמישי, זאת בגין הלוואה שנטל ארבילי מהנאשם בסך 100,000 ₪ ותשלום ריבית בסך 139,400 ₪.

פרט אישום שישי - טמור מנשהרוב

מנשהרוב העיד בבית המשפט כי קיבל הלוואה חברית מנאשם 1 בסך 5,000-6,000 ₪. אולם פרט לצעקות ושיחה לא נעימה לא היו בינו לבין הנאשם כל בעיות, למרות שהחזיר סכום של 3,000 ₪. הוא הוכרז כעד עוין והשיחות שהתקיימו בינו לבין הנאשם 1, והוקלטו בהקלטת סתר, הוגשו כראיה לבית המשפט.

ביום 14.3.16 התקשר הנאשם 2 לטלפון של מנשהרוב והוא נשמע אומר: **"הוא כן עובד פה, אתה רואה לירן אמרתי לך שהוא עובד פה"**. לאחר שיחה זו קיימת תכתובת מאותו מספר טלפון של הנאשם 2 כאשר נאשם 1 מציג עצמו כלירן ושואל מדוע הוא לא חוזר אליו, מנשהרוב משיב שיחזור אליו לאחר מכן, כי הוא יוצא מהבנק להתארגן ויתקשר לאחר מכן והנאשם 1 עונה: **"אם היום זה לא יהיה לי אל תטרח לחזור אלי, נדבר כשניפגש"**. בהמשך כותב נאשם 1: **"יא חתיכת שרמוטה, אם זה לא יהיה לי היום, אני אתן לך לשלם את זה לבית חולים ואל תטרח לחזור"**. מנשהרוב עונה לו כי אביו נפטר ועבר תקופה לא טובה והוא ינסה להחזיר את המגיע לו.

לאחר התכתבות זו הנאשם 1 משוחח עם יצחק סללם. בשיחה זו מבקש הנאשם כי סללם יצביע בפניו היכן מתגורר מנשהרוב וסללם עונה לו שידבר איתו בערב.

לאחר מכן מתקשר נאשם 1 למנשהרוב ודורש את החזרת הכסף, מנשהרוב מוסר לו את כתובתו אולם מוסר מספר מוטעה של מספר הבית ואומר כי יחכה לנאשם ליד הבית. הנאשם כותב לו: **"חכה לי בבית, למה את לא רוצה שאני אראה איפה אתה גר? או שאתה רוצה לחכות שאיכזק יראה לי?"** מנשהרוב מבקש ארכה עד לאחר 30 ימי האבל והנאשם 1 משיב: **"תזדיין בתחת מצידי תקשיב, אם אין לי היום כסף אני בא לזיין אותך בתחת נותן לך לשלם את זה לבית חולים יא חתיכת מזדיין בתחת בסדר?"** מנשהרוב מבקש מהנאשם להקשיב רגע והנאשם עונה: **"אם אין לי כסף היום תמחק את המספר הזה, אני אבוא ואדרוך לך על הראש, אתן לך לשלם את זה לבית חולים,**

ככה אתה רוצה שאני אדבר איתך?".

לאחר מכן מתקשר נאשם 1 אל סללם ואומר לו: "עד שלא יקבל ממני כמה כאפות נראה לי לא נראה ממנו כסף. אז מה אתה רוצה שאעשה איתו?"

הוא מסביר לסללם שקילל את מנשרוב והזהיר אותו כי אם לא ישלם הוא יחלם בבית חולים. סללם משיב לו שמחר בערב ילך עם הנאשם לביתו של מנשרוב אם החוב לא ישולם.

בהודעה מאוחרת יותר שולח מנשרוב הודעה לנאשם ובה הוא מבקש להמתין עד אחרי ה- 30 של אביו ואז ידבר על כל ה- 10,000 ₪, כדי לסיים את החוב.

יצחק סללם מעיד בבית המשפט כי לא ידע על ההלוואה שמנשרוב נטל מהנאשם 1, והוכרז כעד עוין שכן מהקלטת השיחות וההודעות עם נאשם 1, ברור שסללם ידע על חובו של מנשרוב לנאשם, והנאשם מבקש מסללם להצביע בפניו על מקום מגוריו של מנשרוב.

למרות שמנשרוב ניסה בעדותו להמעיט מחלקו של נאשם 1, להסתיר את האיומים, ולטעון כי ההלוואה היתה בסכום נמוך יותר, מההודעות וההקלטות עולה בבירור כי הנאשם 1 הלווה למנשרוב סכום של 10,000 ₪, הנאשם מאיים במילים חריפות וגסות על מנשרוב להחזיר את החוב, ואף פונה לסללם כדי לאתר את כתובתו.

ברור שסללם חשש מהנאשם שכן מסר לו מספר בית מוטעה כדי שהנאשם לא יגיע אליו, ואף ביקש להיפגש עם הנאשם מחוץ לבית ולא בבית. ברור איפוא, כי הנאשם 1 איים על מנשרוב בקשר לחוב שלוה ממנו בסך 10,000 ₪ בריבית של 7%.

לאור זאת אני מרשיע את הנאשם 1 בעבירה שמוחסת לו בפרט האישום השישי.

להבדיל מאישומים אחרים שבהם לא ניתן להוכיח כי נאשם 2 קשור לעבירותיו של נאשם 1 בעניין סחיטה בכח או באיומים, הרי בהתייחס לפרט האישום השישי עולה מעורבותו ושותפותו של נאשם 2 לאירועים.

מהראיות עולה כי האיומים נשלחו מהטלפון של הנאשם 2 כאשר מהשיחה שהוקלטה בעת שהנאשם 2 מנסה להשיג את מנשרוב, ברור שנאשם 2 משוחח עם נאשם 1 ואומר לו כי הוא עובד כאן, ומיד לאחר מכן נשלחות ההודעות המאיימות מאותו טלפון על ידי נאשם 1 למנשרוב. מעובדות אלה עולה שנאשם 2 לקח חלק פעיל והוא שותף לאיומיו של הנאשם 1 על מנשרוב להחזרת החוב ועל כן אני מרשיע גם את הנאשם 2 בעבירה שיוחסה לו בפרט האישום השישי.

פרט אישום שביעי - אורן מוגרבי

מדובר בהלוואה בסך 5,000 ₪ שנטל אורן מוגרבי מנאשם 1 ולא החזיר את החוב. הנאשמים 1 ו-4 הגיעו לביתו של מוגרבי, נאשם 4 תקף אותו באגרוף בפניו ונאשם 1 צעק עליו. לאחר מכן נפגש מוגרבי עם נאשם 1.

כשנה לאחר תקיפתו על ידי נאשמים 1 ו-4, שהה מוגרבי עם ילדיו בקיוסק בחולון וראה את נאשם 1 עם אדם נוסף ברכב. כאשר הבחין בו, נהג הנאשם לאחור לכיוון מוגרבי, מוגרבי ביקש שהנאשם לא יפגע בו בנוכחות ילדיו ונאשם 1 חיבק אותו סביב צווארו ואיים עליו כי הוא יכול להרוג אותו ולכן שיפסיק לברוח וישלם את חובו. בגין זאת יוחסו לנאשם 1 ו-4 עבירות של סחיטה בכח וקשירת קשר לביצוע פשע, נאשם 1 הואשם גם בעבירה של סחיטה באיומים. במהלך המשפט הודה הנאשם 1 בעובדות פרט אישום זה כאשר סכום הריבית הינו 13,000 ₪, ולאור הודאתו אני מרשיע את הנאשם 1 בעבירות שיוחסו לו בפרט האישום השביעי.

פרט אישום שמיני - שלומי טובול

בעדותו בבית המשפט טען טובול כי עסק בפרויקט תמ"א 38 ורכש מוצרי בניין מחנות, ומי ששילם את הקניה היה הנאשם 1 אולם הנאשם קיבל סכום חסר של 3,000 ₪ ונוצר ויכוח שנפתר לאחר מכן.

טובול הוכרז כעד עוין לאור שיחות סתר והאזנות שהוקלטו בהאזנות סתר. ביום 16.3.16 מדברים טובול והנאשם 1 בטלפון, טובול מסביר כי שיק שהפקיד עבור הנאשם לא כובד עקב סיבה טכנית והנאשם עונה לו: **"בסדר שלומי יש לך את הפלאפון שלי אני איפה שאני אבוא לראות אותך אני שם לך את הראש בתחת יא חתיכת זונה בן שבע אלף זונות, דור של זונות הביא אותך"**.

כעבור 12 דקות התקשר שוב הנאשם לטובול ודורש את כספו תוך שהוא אומר שהוא ישלם לחוקר פרטי עוד 3,000 ₪ ויגיע לביתו של טובול ויעשה לו חשבון של כל הריביות כמו ששילם על ה-20,000 ולא על ה-3,000. הנאשם אומר לטובול: **"3,000 אני שרמוטה אם אני אקח ממך 3,000? עד מחר לא קיבלתי אותם 3,000 גם אם אתה רוצה להביא לי זה ל 3,000 החשבון שונה לגמרי בסדר?"**...**"תעשה את החשבונות שלך איך שאתה רוצה כפרה אני אחרי מחר בן שרמוטה מזדיין בתחת אם אני אקח ממך 3,000 אתה רוצה לסגור איתי, סגור איתי תן לי מה שמגיע, מה ששילמתי כל הזמן הזה, בסדר שרמוטה?"** ובהמשך **"לך שיזיינו אותך בתחת אולי יביאו לך 3,000 יא חתיכת זונה בן שרמוטה"**. למחרת היום מתקשר טובול לנאשם ומעדכן אותו כי הפקיד את השיק, ושהנאשם ישלח מישהו ביום שני לקחת את הכסף.

מהשיחות הללו ברור כי הנאשם 1 מאיים על טובול להחזיר החוב וכתוצאה מהאיומים, למחרת היום משלם טובול את חובו. מתוך השיחה ניתן ללמוד כי הנאשם 1 מתייחס להלוואה בסך 20,000 ₪ ומשיחותיו של נאשם 1 עם לווים עולה כי הריבית שהוא נוטל היא לפחות 7% ועל כן מדובר על השמטת הכנסה של 1,400 ₪.

העבירה של סחיטה באיומים המיוחסת לנאשם 1 הוכחה, ואני מרשיע את נאשם 1 בעבירה שיוחסה לו בפרט האישום השמיני.

גם לגבי פרט זה אין כל אזכור של נאשם 2 בפרשת האיומים, וגם אם הנאשם 2 הוא שותפו של נאשם 1 לעסקי ההלוואות, אין אנדקציה כי הוא מעורב באיומים כלפי טובול, בניגוד לפרטי אישום אחרים, ועל כן בהעדר ראיות מספיקות, אני מזכה את הנאשם 2 מהעבירה שיוחסה לו בפרט האישום השמיני.

פרט אישום תשיעי - אבי מרציאנו

פרט זה מתייחס לנאשמים 1 ו-2 בגין הלוואה בסך ₪ 8,000 שנטל אבי מרציאנו ונאשם 1 איים עליו לצורך החזרת החוב.

בעדותו בבית המשפט נסתרו דבריו של מרציאנו מול הדברים שנאמרו בשיחות שהוקלטו בהאזנת סתר עם נאשם 1. לאור זאת הוכרז כעד עוין והשיחות התקבלו כראיה. בשיחה מיום 30.3.16 מדבר מרציאנו עם הנאשם 2 בקשר לחוב כאשר הוא אומר כי יקח לו כמה ימים להסדיר את ההחזר ונאשם 2 מתלונן כי אביו של מרציאנו מתחמק כבר חודש באותו נימוק. בהמשך השיחה מעביר הנאשם 2 את הטלפון לנאשם 1 שמשוחח עם מרציאנו על פרטי ההלוואה, אומר לו כי מדובר בסכום של ₪ 8,000 קרן, מרציאנו מבקש להפחית מהסכום והנאשם מסביר כי חלף כבר זמן מאז ההלוואה שטרם הוחזרה.

מרציאנו התקשה להחזיר את החוב ונאשם 2 שולח למרציאנו הודעות, כאשר ביום 4.5.16 מרציאנו פונה לנאשם 2 ומודיע לו כי הוא מנסה לארגן את התשלום, ב-28.6.16 הוא טוען כי בערב אחיו יביא כסף לנאשם 2 וב-30.6.16 כותב לו הנאשם 2: **"תמשיך להסתלבט יה חתיכת שרמוטה ותשאיר את הכסף אצלך, אני אראה לך איך תשלם את זה בבית חולים הרבה יותר מהר ממה שנדמה לך"**.

בטלפון נייד שנתפס אצל נאשם 1 נכתב האיום: **"תמשיך להסתלבט עלי יה חתיכת שרמוטה ותדחוף את הכסף לכוס של אמא שלך. אני מבטיח שתשלם את זה בבית חולים הרבה יותר מהר ממה שנדמה לך"**.

כאשר מרציאנו נחקר במשטרה הוא טען שהנאשמים לא איימו עליו, טען שאינו מכיר את נאשם 2 כלל ואילו את נאשם 1 מכיר רק בשמו הפרטי וטען שלווה סכום של 500 ₪ בלבד, הושמעו לו השיחות שהוקלטו עם שני הנאשמים והוא אמר שאין לו מה להגיד על כך כיוון שאינו סומך על אף אחד, אף אחד לא ישמור עליו ולא רוצה להסתבך עם אנשים כי אם ידבר יהיה מאוים, הוא לא סומך על המשטרה אולי יפגעו בו.

הכחשתו של מרציאנו כאילו איימו עליו או כי נטל הלוואה בסכום גבוה אינה יכולה להתקבל לאור ההודעות המפורשות שמפורטות בשיחות שנקלטו, ועל סמך השיחות ברור ששני הנאשמים איימו על מרציאנו בדרישה להחזיר את ההלוואה שנטל. מדובר בסכום של ₪ 8,000 (קרן) ותשלום ריבית בסך ₪ 1,500.

לאור האמור אני מרשיע את שני הנאשמים בעבירה שיוחסה להם בפרט האישום התשיעי.

פרט אישום עשירי - חיים בן דוד

חיים בן דוד פרט שיקים רבים מהנאשמים ולאחר פגישה שהתקיימה ביום 5.6.16 החלו לאיים עליו כדי שישלם להם את החוב. הנאשם 1 איים שישלח אותו לבית חולים ובמהלך המשפט הודה בעובדות המיוחסות לו בפרט אישום זה. לאור הודאתו, אני מרשיע את הנאשם 1 בעבירה שיוחסה לו בפרט האישום העשירי כאשר סכום הריבית מגיע ל-42,000 ₪.

פרט האישום מתייחס גם לנאשם 2. באשר לפגישה עם בן דוד, מודה הנאשם 2 כי הגיע לפגישה הראשונה יחד עם נאשם 1 ואדם נוסף, הוא עצמו נשאר ברכב בעוד הנאשם 1 והאחר שוחחו עם בן דוד. לטענתו שימש כנהג עבור הנאשם 1 והנאשם 1 אמר לחיים בן דוד כי אם יהיה בחו"ל, הוא יכול לפנות לנאשם 2 ביחס לחוב.

בעדותו בבית המשפט חוזר נאשם 2 על דבריו כי ישב באוטו ולא שמע את הדברים שהוחלפו בין נאשם 1 ובן דוד, אולם לאור הנסיעה המשותפת עם נאשם 1, לא ניתן לקבל את הטענה כאילו נוכחותו של נאשם 2 במקום היא מקרית, ולאור היכרותו את טיב העסקים ואת סוג האיומים שגם הוא וגם נאשם 1 נוהגים להשמיע באזני לווים המתקשים להחזיר את חובם, לא ניתן לקבל את הטענה כאילו נסיעה של 3 אנשים, שני הנאשמים ואדם נוסף לשוחח עם בעל חוב, היא נסיעה תמימה. מהנסיבות ברור כי הנאשם 2 ידע מה מטרת הנסיעה, הנאשם 1 עצמו עדכן אותו בדבר חובו של בן דוד ועובדה שהפנה את האחרון לנאשם 2 במקרה שנאשם 1 יהיה בחו"ל, ועל כן יש לראות את הנאשם 2 כשותף למעשיו של נאשם 1 לצורך גביית החוב, ולפיכך אני מרשיע גם אותו בעבירה שיוחסה לו בפרט האישום העשירי.

פרט אישום אחד עשר - אוראל גולסה

אוראל גולסה סירב להופיע בבית המשפט למתן עדות, והובא בצו הבאה. הוא הודיע שאינו מוכן לדבר מסיבותיו והעדיף לשמור על שתיקה. לאור זאת הוכרז כעד עוין והודעותיו וכן האזנות הסתר מהשיחות עם נאשם 1, הוגשו כראיה. בהודעתו מפרט גולסה כי הסתבך בהימורים ויצר קשר עם נאשם 1 וקיבל ממנו הלוואה של 12,000 ₪. לאחר ששילם 28 או 30 אלף ₪, טען הנאשם 1 כי נשאר עדיין חוב של 20,000 ₪ ולכן הפסיק לשלם. אז אמר לו נאשם 1 שישמור את הכסף בבית חולים והוא הבין שהנאשם מאיים עליו. לדבריו לאחר שהחזיר סכום ניכר הבין שזה חוב שלא יגמר לעולם, ולכן הפסיק לשלם. כאשר נשאל ביחס לשותפיו של נאשם 1, אמר גולסה כי יש לו שותף אחד, נתי (נאשם 2) שיוכל לזהות. הוצגה לו תמונתו של נאשם 2 והוא אישר שזה האדם שקשור אליו להלוואות.

בשיחה מיום 27.3.16 התקשר הנאשם 1 לגולסה ביחס לחוב וכשגולסה התחמק אמר לו הנאשם: "אתה רוצה שאני אגיד לך מי יזיין אותך ואז תביא לי את הכסף? זה מה שאתה רוצה? אתה מחכה שאני אגיד לך?"

כאשר גולסה אומר שיש לו קבלות ששילם 21,700 ₪ משיב לו הנאשם 1: "את הקבלות שיש לך תדחוף לתחת, קח לתחת עמוק אחי, תכניס אותם ואל תדבר איתי, אל תגיד לי בחיים שלך יותר את הקבלות האלה בסדר? יה חתיכת ילד מניאק... אם אתה לא עושה לי היום טלפון בשמונה ואומר לי תאריך... תיקח את הכסף ודחוף אותו לכוס של אמא שלך ואני לא רוצה את הכסף. אני אתן לך לשלם אותו בבית חולים. בסדר? יה חתיכת בן זונה".

ב-4.5.16 דורש הנאשם 1 את כספו וגולסה מבקש אורכה, שולח לו הודעה שהוא מבקש יומיים שלושה להסדיר את התשלום והנאשם עונה לו שלא יצלצל אליו גם אם יהיו לו 25,000 ₪ מזומן ורק אם יש לו כסף שידבר איתו. הוא ממשיך: **"אם אני רואה עוד טלפון אחד לא קיבלתי כסף, אני בא אליך, אני מזיין את אמא שלך יה בן זונה אלף זונה אני אתן לך לשלם את הכסף הזה לבית חולים יה שרמוטה"**.

מתוכן השיחות וההודעות ברור בעליל כי נאשם 1 איים בצורה גסה על גולסה להחזר החוב. נאשם 2 הינו שותפו של נאשם 1 להלוואה וממכלול הדברים ניתן להסיק כי האימים שהושמעו על ידי נאשם 1 נאמרו גם על דעתו והסכמתו של נאשם 2, השותף למתן ההלוואה, ועל כן אני מרשיע את שני הנאשמים בעבירה שיוחסה להם בפרט האישום האחד עשר.

פרט אישום שנים עשר - לירון לוי

לירון לוי נטל הלוואה מהנאשמים ולאחר שמסר דברים הסותרים את דבריו בהקלטת הסתר הוכרז כעד עוין והשיחות הוגשו כראיה.

ב-29.3.16 ו-20.4.16 מבקש לירון מנאשם 1 לדחות את תשלום החוב עד שימצא עבודה חדשה, וביום 13.7.16 מתקשר לירון לנאשם 2 בקשר לסכום של 3,000 ₪ שאמור היה להגיע לנאשם. הנאשם 2 שואל את לירון אם הוא לא רוצה לשלוח לו את הכסף, לירון מבטיח שישלח מחר, נאשם 2 מקלל אותו **"שרמוטה בן זונה"** וכאשר אומר לו לירון כי יביא לו אתהכסף מחר, עונה לו הנאשם 2 **"מה אתה רוצה שאני אבוא לזיין אותך בתחת ואתה תבכה לי"**. נאשם 2 עונה לו **"מחר אתה מביא לי איפה הכסף שלי? אני מחכה כבר שלושה חודשים"**. הוא שואל כמה כסף יביא לו לירון מחר, לירון עונה 3,000 והנאשם 2 אומר שאם עד מחר לא יביא את הכסף שלא יתקשר אליו יותר.

מהעובדות ברור ששני הנאשמים איימו על לירון להחזיר את החוב, כאן אימויו של נאשם 2 מפורשים וברורים ואני מרשיע את שני הנאשמים בעבירה שיוחסה להם בפרט זה כאשר מדובר בהלוואה בסך 5,000 ₪.

פרט אישום שלושה עשר - ג'לל ארטן

פרט זה מתייחס לנאשמים 2, 5 ו-6 כאשר מרבית העובדות מתייחסות לנאשמים 5, 6 בקשר לשיקים בסך 1,100,000 ₪ שקיבל הנאשם 6 עבור אספקת עובדים. השיקים לא כובדו וג'לל ארטן שהועסק כשכיר בחברת עוגן בניה בע"מ, אשר קיבלה את העובדים שסיפק נאשם 6 פתח תיק של עוסק מורשה ונתן לנאשם 6 שנים עשר שיקים של 35,000 ₪ כל אחד עבור השירותים שסיפק נאשם 6 לחברת העוגן. החברה הקבלנית הסתבכה בכספים וג'לל הפך למוגבל בבנקים כך שהשיקים לא כובדו. נאשם 6 החליט לגבות את החוב של פדיון השיקים באמצעות חברת גביה, ופנה לנאשם 5. נאשם 5 קשר קשר עם נאשם 2 לסחוט את בעלי השיקים שנתן לו הנאשם 6. במסגרת הקשר התקשר הנאשם 5 למנהלי החברה ואיים עליהם לשלם את סכום השיקים.

נאשם 5, עידן אפריאט הועסק כשליח בעסקי ההלוואות של הנאשמים 1 ו-2 והכיר את הנאשם 2. ביום 13.7.16

קויימה שיחה בין נאשם 5 ונאשם 2, נאשם 5 מפרט כיצד נקט באלימות כלפי אדם שלא שילם את חובו והציע לנאשם 2 לשתף אותו באיומים על בעלי החוב שלא שילמו לנאשם 6 את השיקים. נאשם 5 מפרט באזני נאשם 2 על האדם שכלפיו נקט אמצעים לגביית החוב ונאשם 2 אומר לו כי לא מדובר בעבודה קלה. נאשם 5 שואל את נאשם 2 אם הוא רוצה להצטרף, ונאשם 2 מסכים והשניים יעשו ביחד את העבודה ויקחו ביחד קומיסיון. נאשם 2 הזמין אליו את נאשם 5 ואומר כי ניתן להרוויח על העסקה ומסביר לנאשם 5 כיצד לברר על אדם כדי לקחת ממנו כסף ואומר לו לבוא להיפגש עמו בארבע עיניים ולא בטלפון.

מדוח סריקת טלפונים ת/61, נמצאו התקשרויות מהטלפון של עידן אפריאט עם מספר הטלפון של נאשם 2 תחת השם של נאשם 1. יש התקשרויות רבות כולל תמונות של שיקים שנשלחו מאפריאט אל נאשם 2, ודוח תנועה שנשלח מנאשם 2 אל אפריאט. נמצאו גם התקשרויות מאפריאט אל הנסחטים האחרים בפרשה זו.

יצוין כי נאשם 5 הודה במיוחס לו בפרט אישום זה ומהעובדות ניתן להסיק כי שני הנאשמים קשרו קשר לסחוט את בעלי השיקים. גם אם נאשם 2 לא ביצע מעשים פיזיים לגביית הכספים הרי הוא נחשב לשותף העבירה ולקשירת הקשר יחד עם נאשם 5, וזה מצטרף לקשר שנקשר קודם בין הנאשמים 5 ו-6, ומכאן שהנאשם 2 הצטרף לקשר לסחוט את בעלי השיקים ואני מרשיע אותו בעבירות שיוחסו לו בפרט השלושה עשר.

פרט אישום ארבעה עשר - אחזקת מחשב חשוד כגנוב על ידי נאשם 1

אין מחלוקת כי בחודש מרץ 2015 נגנב מרכבו של רומן גורנשטיין מחשב, לא הוכח קשר בין הגניבה לבין הנאשם 1, אולם במהלך חיפושים שנערכו בדירתו של נאשם 1 בתל אביב במסגרת החקירה בתיק זה בפרשות הסחיטה נתפס המחשב הגנוב בביתו של הנאשם 1 ולפיכך הואשם בעבירה של אחזקת נכס חשוד כגנוב.

בבית המשפט העיד דוד חכמון כי הנאשם ביקש ממנו לרכוש עבורו מחשב כיוון שיש לו ידע בכך, והוא רכש את המחשב בחנות גיים סטור במחיר של 3,200 ₪. שמו של בעל החנות הוא איציק חי. הרכישה בוצעה במזומן וברשותו של חכמון לא נשארה קבלה.

יצוין כי איציק חי בעל החנות לא הובא לעדות למרות שההגנה ציינה כי הוא יעיד אולם הוא היה בחו"ל ולכן לא ניתן היה להביאו לבית המשפט.

אף שלהבהרת העובדות היה ראוי כי איציק חי, בעל החנות שממנו רכש חכמון לטענתו את המחשב, יעיד בבית המשפט על מנת להבהיר כיצד הגיע לחנות מחשב שנגנב מרכב, מאחר שחכמון מסר פרטים על החנות ששם רכש את המחשב, לא אוכל לקבוע כי חכמון משקר בעדותו. בנסיבות אלה, לפחות מחמת הספק, יש לקבוע כי גרסת הנאשם כי פנה לחכמון שירכוש עבורו מחשב, לא נסתרה ועל כן קיים ספק לגבי מודעות הנאשם כי המחשב שהוא רכש נגנב מאדם אחר.

בנסיבות אלה העבירה שיוחסה לנאשם לא הוכחה ברמה הנדרשת במשפט פלילי, ועל כן אני מזכה את הנאשם מהאישום המיוחס לו בפרט זה.

פרט חמישה עשר - איומים כלפי שוטרים

ביום 31.7.16 נחקר הנאשם 1 במשרדי הימ"ר וביקש לצאת לעשן ולאכול. החוקרים סירבו לבקשתו והחוקר רוזי הרים עליו את קולו. הנאשם 1 אמר לרוזי "שאלוהים ישלם לך לאשתך ולילדים שלך איך שאתה מתנהג, אני אתפלל ואתן תרומות שאלוהים ישלם לך על זה".

בהמשך נכנס לחדר רב פקד אבי גולדשטיין והורה לחקור את הנאשם באזהרה בגין איום על שוטר ואז אמר לו הנאשם "אל תדאג אני אתפלל גם עליך".

ניתן להניח שהנאשם לא חשב טובות על השוטרים אולם הדברים שאמר נאמרו בתגובה להרמת קול עליו על ידי החוקר לאחר שסירב להמשיך את החקירה עד שבקשתו לצאת לעשן ולאכול תתקבל. אין אפשרות לראות בדברים שהטיח הנאשם בשוטרים משום איום. אין כאן איום במעשי אלימות וגם אם הנאשם התמרמר והביע את מחאתו בכך שיתפלל שאלוהים ישלם לשוטרים כגמולם, לא ניתן לראות בכך עבירה פלילית של איומים אני מזכה את הנאשם 1 מהעבירות שיוחסו לו בפרט זה.

אישום שישה עשר - עבירות מס ומתן שירותי מטבע ללא רישיון

כפי שפורט קודם, זיכיתי את הנאשם 2 מחלק מהאישומים שיוחסו לו ביחד עם נאשם 1 ביחס לעבירות של סחיטה בכח או באיומים שבוצעו ע"י נאשם 1 כלפי לווים שונים, מאחר שקבעתי כי גם אם היה שותפו של נאשם 1 לעסקים, לא ניתן לייחס לו שותפות לעבירות אלימות או איומים שלא נטל בהם חלק.

בכל אלה אין כדי לקבוע כי הנאשם 2 לא היה שותפו של נאשם 1 לעסקים.

שני הנאשמים מכחישים כי הם שותפים, כל אחד טוען כי יש לו לווים משל עצמו, אולם לאחר בחינת הראיות ניתן לקבוע שהשניים אכן שותפים לעסקים. קביעה זו אינה מתבססת על סמך דבריהם של לווים כי רואים את שניהם כשותפים, כיוון שאין די בכך כדי ליצור שותפות שתוביל להרשעה מבחינת החוק הפלילי. יחד עם זאת, קיימות ראיות אחרות שממן ניתן ללמוד בבירור כי שני הנאשמים הינם שותפים.

יש לציין, כי כל אחד מהנאשמים הודה בחלק מהעבירות המיוחסות לו באישום זה, אולם חלק על הסכומים המפורטים בפרט האישום וכן טען כי אין מדובר ב"עסק". כמו כן, שניהם טוענים, כאמור, שאינם שותפים עסקיים. הנאשם 1 מודה כי הלווה כספים ל-47 אנשים, הנאשם 2 מודה כי הלווה ל-13 לווים נוספים.

באשר למחלוקת על הסכומים, יוסי דלל מסר כי נטל הלוואה מנאשם 1, לדבריו, הנאשמים הם שותפים והוא התנהל מול נאשם 2, כך שלח מטעם נאשם 2 הביא לו כסף מזומן והוא סיכם עם נאשם 2 את פרטי הלוואה. סך הכל הוא

נטל ארבע הלוואות בסך 40,000 ₪ ושילם 4,000 ₪ ריבית.

דוד אקווה מוסר כי נטל הלוואות מהנאשם 2 בסך 200,000 ₪ ושילם ריבית של 50,000 ₪. על פי הראיות גם נאשם 1 קשור להלוואה זו, כאשר נמצא צ'ק של חברתו של אקווה שנתפס ברשות הנאשם 1.

עמוס ברדה טוען כי קיבל מנאשם 1 הלוואות המסתכמות ב-125,000 ₪, שהריבית עליהן הייתה 27,000 ₪.

אברהם ישראל דרור עבד אצל הנאשמים, ניסה להרחיק את נאשם 2 ממתן הלוואות, טען כי לא שילם ריבית, אולם במשטרה מסר דברים אחרים, שלפיהם שילם ריבית. סכומי הלוואה הגיעו ל-30,000 ₪ והריבית הייתה בסך 20,000 ₪.

ניסים סבי הרחיק עצמו מכל קשר כספי לנאשם 1, טען שהנאשם הוא ילד ובחיים לא ייקח ממנו כספים, אולם מהאזנות הסתר שבוצעו עולה כי היו שיחות בין סבי והנאשם 1 המעידות על מערכת יחסים כלכלית, ובסך הכל מדובר בהלוואה וריבית בסכום שמגיע ל-240,000 ₪.

מארק קומרובסקי קיבל אף הוא הלוואות, שוחח עם נאשם 2 על האפשרות של פריסת הלוואה והתנהל מול שני הנאשמים, שהם שותפים, ובסופו של דבר סכומי הלוואה שקיבל מגיעים ל-60,000 ₪ והריבית ששולמה - 13,200 ₪.

מוראד אליאס הכחיש כי קיבל הלוואה מנאשם 1 והכחיש כי הוא מכיר אותו, אולם לאחר מכן אישר כי שוחח עם הנאשם ומהאזנת סתר עולה כי קיבל הלוואה בסך 5,000 ₪ ושילם בגינה ריבית בסך 800 ₪.

שלום אהרונוף קיבל הלוואה בסך 5,000 ₪ וטוען שהחזירה ללא ריבית, אולם על פי האזנות סתר ניתן לקבוע כי החזיר את סכום הלוואה בסך 5,000 ₪ יחד עם ריבית של 3,000 ₪.

שאול אייזנברג ניכה צ'ק בסך 30,000 ₪ אצל הנאשם 1 באמצעות עמי ברדה, אולם לאחר מספר תשלומים הפסיק לשלם ותיאם עם שני הנאשמים פגישה. מדובר בהלוואה בסך 30,000 ₪ ותשלום 50,000 ₪ ריבית.

כאמור, אין די בעדויות של לווים שטוענים כי הנאשמים הם שותפים, כדי לקבוע כי אכן זהו המצב.

יחד עם זאת, נמצאו ראיות המלמדות על קיום שותפות עסקית בין שני הנאשמים. בביתו של נאשם 1 נתפסו מאות כרטסות עם שמות של אנשים ומספרים, הנאשם 1 מכחיש כי מדובר בלוויים ובסכומי הלוואה, אולם עותק זהה של מאות הכרטסות הללו שנתפסו בביתו של נאשם 1 ובאופן נאשם 3, נתפסו גם בביתו של הנאשם 2, במכונית של אשתו ובמחסן ביתו. הנאשם 2 לא נתן הסבר מניח את הדעת לגבי הימצאות מסמכים אלה, וטוען רק כי שמר אותם עבור הנאשם 1. גרסה זו אינה סבירה ונדחית כבלתי-מהימנה, כאשר ברור שהנאשם 2 החזיק בידו עותק של המסמכים העסקיים שנמצאו אצל הנאשם 1.

בביתו של נאשם 1, בעגלת תינוק, נמצא יומן שמכיל מאות שמות של אנשים ומספרים. הנאשם 1 לא נתן הסבר מניח את הדעת מדוע החביא את היומן בעגלת התינוק, כאשר העתק זה של היומן נתפס בביתו של הנאשם 2. הנאשם 2 טוען כי העתיק את היומן, לבקשתו של נאשם 1, שחשש כי היומן יילך לאיבוד, אולם הסבר זה אינו יכול להתקבל וגם הוא מצביע על כך שמדובר בשני שותפים עסקיים שכל אחד מהם החזיק לעצמו עותק מהמסמכים של מתן ההלוואות.

בביתו של נאשם 2 נמצאה טבלת אקסל המפרטת מאות שמות של אנשים ומספרים, לטענתו אינו יודע במה מדובר, אולם משער כי ייתכן שנאשם 1 עשה את הטבלה כאשר שאל מנאשם 2 את המחשב שלו.

גירסה זו נדחת כבלתי מהימנה, והימצאות הטבלה בביתו של נאשם 2 לגבי פירוט אנשים שערך נאשם 1 בטבלה, מלמדת על שותפות עסקית בין שניהם. מדוח פעולה של סריקת טלפונים ת/59, עולה כי נמצאו עשרה טלפונים אצל נאשם 1 עם הודעה מאימת, וכן נמצאו הודעות בהן נאשם 2 מציג עצמו כשותפו של נאשם 1. כמו כן מדוח סריקה נוסף של טלפונים ת/60, נמצאו בשבעה טלפונים הודעות והשולח הוא לירן או נתי, דהיינו נאשם 1 או נאשם 2.

אורח החיים של שני הנאשמים, שהוא אורח חיים בזבזני ופזרני, מלמד על כך שלא הרוויחו את כספם מעבודת כפיים גרידא. אשתו של נאשם 1 עבדה מספר חודשים והרוויחה אלפי שקלים בודדים, הנאשם עצמו עבד באותה תקופה בשנים 2013-2015 והרוויח כ-300,000 ₪. יחד עם זאת בחשבון המשותף של נאשם 1 ואשתו בין 2010 ל-2016 הופקד סכום שעולה על מיליון ₪ במזומן, וכן הפקדות צ'קים והעברות בנקאיות שאין כוללות חישוב של משכורות וקצבאות. בחשבון הבנק של אשת נאשם 1 בין השנים 2010-2016 הופקדו במזומן למעלה מ-915,000 ₪ ולא ניתן הסבר להפקדת סכומים העולים על 2,000,000 ₪ בחשבונות הבנק של הנאשם ואשתו.

הנאשם ניסה להסביר חלק מהכספים במתנות חתונה או כספים שנמשכו כהלוואה, אולם בכל הסכומים אין כדי להגיע לסכומי ההפקדה.

הנאשם 2 התחתן בסוף שנת 2012, אשתו עבדה תקופה קצרה והרוויחה בין 2,000 ל-3,000 ₪ בחודש. הנאשם עצמו עבד בין 2012 ל-2015 והשתכר 220,000 ₪. יחד עם זאת, בחשבון הבנק שלו הופקדו 447,000 ₪, בחשבון המשותף שלו ושל אשתו בין 2014 ל-2016 הופקדו 396,000 ₪, ולא ניתן הסבר סביר להפקדת הסכום המצטבר של 850,000 ₪.

הנאשם 2 טוען כי מקור הכספים הוא במתנות מחתונה, קצבה שאחותו קיבלה וכספים שהרוויח מצביעת כבישים. אם אשתו של הנאשם נהגה לפרוט בצ'ינג' סכומים של בין 400 ל-800 יורו בחודש, היא טענה כי סיעה לבתה, אשת הנאשם 2, בהעברת סכומי כסף שונים, אולם למעט סכום של 18,500 יורו ששימש לרכישת רכב לבני הזוג אין כל ראיות למשיכת הכספים הללו.

העדה, דזירה בוסקילה, חמותו של הנאשם, היא עובדת ניקיון המשתכרת 6,000-7,000 ₪ לחודש ואין זה סביר שתעביר סכומים של עשרות אלפי שקלים כאשר היא עצמה חיה בצמצום, ואילו חתנה מתגורר במגדל יוקרה ומנהל אורח חיים פזרני.

שני הנאשמים מתגוררים במגדלי יוקרה, נאשם 1 שילם עבור שכירות ודמי ניהול 426,000 ₪ בשנים 2013-2016, ונאשם 2 שילם בין 2014 ל-2016 סכום של 295,000 ₪. מימון מגורים יקרים אלה לא נעשה מכספי משכורת.

לא למותר לציין כי בחלק מההלוואות שניתנו על ידי נאשם 1, נאשם 2 היה שותף פעיל לאיומים והאלימות שהופעלו נגד הלויים - וגם עובדה זו מלמדת על אינטרנס של נאשם 2 לגביית החוב, ועל שותפות העיסקית בין שני הנאשמים.

על יסוד הראיות ובעיקר המסמכים המעידים על מתן הלוואות למאות רבות של לויים שנמצאו אצל נאשם 1, והעתקם נמצא ברשותו של נאשם 2, ניתן לקבוע כי שני השותפים היו שותפים עסקיים לעסק של מתן הלוואות. בחלק מהמקרים נגבו ההלוואות באמצעות איומים ואלימות, כאשר לחלק מהמעשים הללו, שנאשם 1 הוא המבצע העיקרי שלהם, הצטרף גם הנאשם 2, אולם כאמור לא ניתן היה להרשיעו בשותפות לאלימות ולסחיטה כאשר לא היו ראיות הקושרות אותו באופן ישיר לכך. יחד עם זאת, יש בכך להעיד, כאמור על שותפות למתן ההלוואות.

פעילות ההלוואה של שני הנאשמים מהווה עסק על פי פקודת מס הכנסה, כאשר היה כאן מנגנון מסודר של הלוואות, רישום ותיעוד, וכן ניהול שוטף של עסקאות המייצרות הכנסה. שני הנאשמים ניהלו ביחד עסק של מתן הלוואות ואני דוחה את הכחשתם כי היו שותפים.

העבירות שיוחסו לנאשמים לקראת אישום זה הוכחו כדבעי, ואני מרשיע אותם בביצוען.

אישום שבעה עשר - הלבנת הון בבנק הדואר נגד נאשמים 1-3

הנאשם 3 פתח חשבון בבנק הדואר והעמיד אותו לרשותם של הנאשמים 1 ו-2 לצורך העברת כספים מלוויים דרך חשבון הבנק לעסק ההלוואות של הנאשמים. סך הכספים שהועברו לנאשמים 1 ו-2 דרך חשבון הבנק של נאשם 3 מגיע ל-55,116 ₪.

בעת פתיחת חשבון הבנק ביום 06.10.14 הצהיר נאשם 3 כי אין נהנים מלבדו בחשבון, אולם בחקירתו הודה כי קיבל, לבקשת נאשם 1, כספים לחשבון, משך אותם במזומן והעבירם לנאשם 1.

הנאשם 1, מצדו, הודה כי הכספים שהופקדו בחשבון בנק הדואר של נאשם 3, שייכים לו - לנאשם 1. חלק מהלוויים שכספים שלהם הועברו דרך חשבון בנק הדואר הנ"ל, הם לויים של הנאשם 2. כל הפעולה של הפקדת צ'קים וכספים ומשיכתם מחשבון בנק הדואר של נאשם 3 והעברתם לנאשמים 1-2 נועדה כדי להסתיר ולהעלים את תנועת הכספים, ומדובר בהלבנת הון כהגדרתה בחוק, ואני מרשיע את שלושת הנאשמים בעבירה המיוחסת להם בפרט אישום זה.

אישום שמונה עשר - הלבנת הון - צ'יינג' פאי שילת - נגד נאשמים 1 ו-2

מדובר ב-177 פעולות של ניכיון צ'קים בצ'ינג' פאי שילת, כאשר המטרה הייתה להימנע מדיווח על כספים אלה, ובכך בוצעה עבירה של הלבנת הון בסכום של מעל מיליון ₪.

ביום 16.03.15 נפתחה בצ'ינג' כרטסת על שם בן חיים בשן שיפה את כוחו של דוד יחזקאל, שעבד כשליח בעסקי ההלוואות של הנאשמים 1 ו-2 לבצע כל פעולה מטעמו. בכרטסת נוכו 63 צ'קים בסך 422,475 ₪ (ת/120, ת/266).

ביום 14.07.15 נפתחה בצ'ינג' כרטסת על שם רוני משה אזולאי, שיפה את כוחו של דוד יחזקאל לבצע כל פעולה מטעמו (ת/120, ת/266). בכרטסת זו נוכו 114 צ'קים בסך 599,000 ₪.

דוד יחזקאל טען שעבד כשליח אצל שניים, שאינם הנאשמים, אף שבמשטרה ציין כי עבד אצל הנאשמים בבית המשפט, טען שלא עבד אצלם כלל והשוטרים שגבו את הודעותיו, רשמו מה שרצו לרשום. העד הוכרז כעוין והודעותיו הוגשו. יש לציין כי כל החקירות שבוצעו לגבי הוקלטו ולכן טענותיו כאילו נרשמו דברים שלא אמר אינם יכולים להתקבל. בחקירתו במשטרה מסר העד כי נאשמים 1 ו-2 עסקו במתן הלוואות, שלחו אותו לצ'ינג' לחתום על מסמכים וכן נשלח לצ'ינג' על ידם כשליח, הוא מסר צ'קים וקיבל כספים אותם נתן לנאשמים 1-2. הוא גם אסף כספים מאנשים פרטיים.

הנאשם 1 הודה כי היה משתמש בכרטסת של רוני ובני בצ'ינג', אולם טען שהוא רק השתמש בחלק מהכרסות ויש עוד אנשים נוספים מטעמם, ולא רק הוא.

על פי ת/120 סעיף 6, בעלי הכרסות בן חיים בשן ורוני משה אזולאי, היו בבית הסוהר בתקופה שבה בוצעו חלק מהניכיונות של הצ'קים, ולכן ברור שלא ביצעו בעצמם פעולה זו. דוד יחזקאל מוסר במשטרה כי קיבל הוראות רק מהנאשמים 1 ו-2 ולא מבן חיים בשן.

רוני משה אזולאי טוען כי החוקרים הציעו לו כסף כדי להעליל על הנאשמים 1 ו-2, טענה שהוכחה ע"י החוקרים. הנאשם 1 זיהה בשתי הכרסות צ'קים שמקורם באנשים שנתן להם הלוואות, אולם הנאשמים לא הצליחו להראות כי אין בינם לבין הצ'קים קשר. הנאשם 1 מאשר כי מרבית הצ'קים לא הגיעו מהלווים עצמם אלא מצדדים שלישיים.

הנאשם 2 טען כי כאשר הנאשם 1 היה עסוק, היה שולח אותו לדוד יחזקאל לברר האם קיבל צ'קים או כספים מלווים.

כאמור, הנאשם 2 הוא שותף של הנאשם 1 וכל הפעילות בצ'ינג' בוצעה ע"י שניהם כשותפים. מדובר במעשים שנועדו להסוות את מקור הכסף על מנת שלא ניתן יהיה לזהות את מקורו, מדובר בעבירת הלבנת הון ואני מרשיע את הנאשמים 1 ו-2 בעבירה שיוחסה להם בפרט אישום זה.

אכיפה בררנית:

ב"כ הנאשם 2 טוען שיש לזכות את הנאשם בנימוק שהתביעה האשימה אותו בלבד כשותף למעשיו של נאשם 1, ולא התייחסה לאנשים אחרים שהיו מעורבים בפרשות השונות.

לאור ניתוח הראיות בפרטי האישום השונים כפי שפורט בהכרעת הדין, ובעיקר לאחר שדחיתי את טענת הסניגור כי הנאשמים 1 ו-2 אינם שותפים עסקיים, וקבעתי כי נאשם 2 הינו שותפו לעסקים של נאשם 1, הרי אין כאן כל אכיפה בררנית כלפי הנאשם 2, ואני דוחה את הטענה הנ"ל בעניינו.

סיכום של דבר:

הנאשם 1 מורשע בשבע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א') (1) לחוק העונשין (פרטים 1,3,4,5,7), בחמש עבירות של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין (פרטים 1,4,6,8,9), בעבירה אחת של שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין (פרט 1), בחמש עבירות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין (פרטים 2,7,10,11,12), בשש עבירות של סחיטה בכח לפי סעיף 427 (א) לחוק העונשין (פרטים 3,4,5,7), בעבירה אחת של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין (פרט 4), בשתי עבירות של הצתה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין (פרט 5), בשמונה עבירות של מירמה עורמה ותחבולה בכוונה להתחמק ממש לפי סעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה (פרט 16), ובריבוי עבירות של עיסוק במתן שירותי מטבע ללא רישום במרשם לפי סעיף 11 י"ב (א) (1) לחוק איסור הלבנת הון (פרט 16), ובשתי עבירות של הלבנת הון אסורה לפי סעיף 3 (ב) לחוק איסור הלבנת הון (פרטים 17,18).

הנאשם מזוכה מעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק העונשין (פרט 14), ומשתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין (פרט 15).

הנאשם 2 מורשע בשלוש עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין (פרטים 3,5,13), בשתי עבירות של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין (פרטים 6,9), בארבע עבירות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין (פרטים 10,11,12,13), בעבירה אחת של סחיטה בכח לפי סעיף 427 (א) לחוק העונשין (פרט 3), בארבע עבירות של מירמה עורמה ותחבולה בכוונה להתחמק ממש לפי סעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה (פרט 16), בריבוי עבירות של עיסוק במתן שירותי מטבע בלא רישום במרשם לפי סעיף 11 י"ב (א) (1) לחוק איסור הלבנת הון (פרט 16) ובשתי עבירות של הלבנת הון אסורה לפי סעיף 3 (ב) לחוק איסור הלבנת הון (פרטים 17,18).

הנאשם מזוכה מעבירה של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין (פרט 8) ומעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין (פרט 2).

נאשם 3: מורשע בעבירה אחת של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין (פרט 3), בעבירה אחת של סחיטה בכח לפי סעיף 427 (א) לחוק העונשין (פרט 3), ובעבירה אחת של הלבנת הון אסורה לפי סעיף 3 (ב') לחוק איסור הלבנת הון (פרט 17).

הנאשם מזוכה מהעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין (פרט 2).

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ח ' בתמוז תשע"ח, 14 יוני 2018, במעמד הצדדים.

צבי גורפינקל, שופט עמית